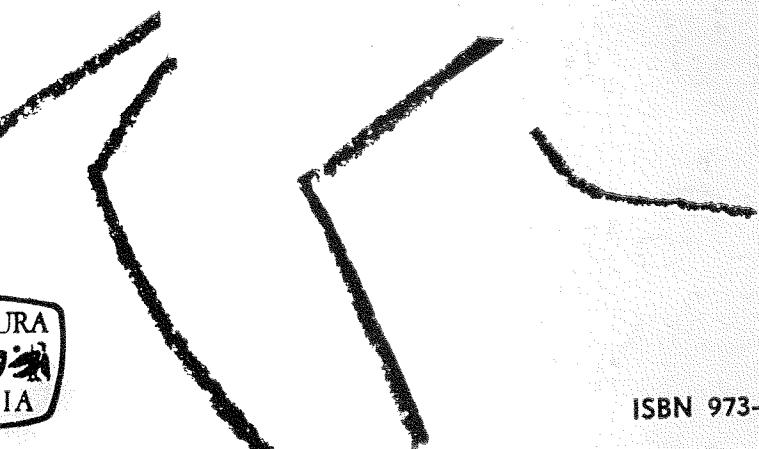

PUBLISHING
Dacia
House

Lei 43

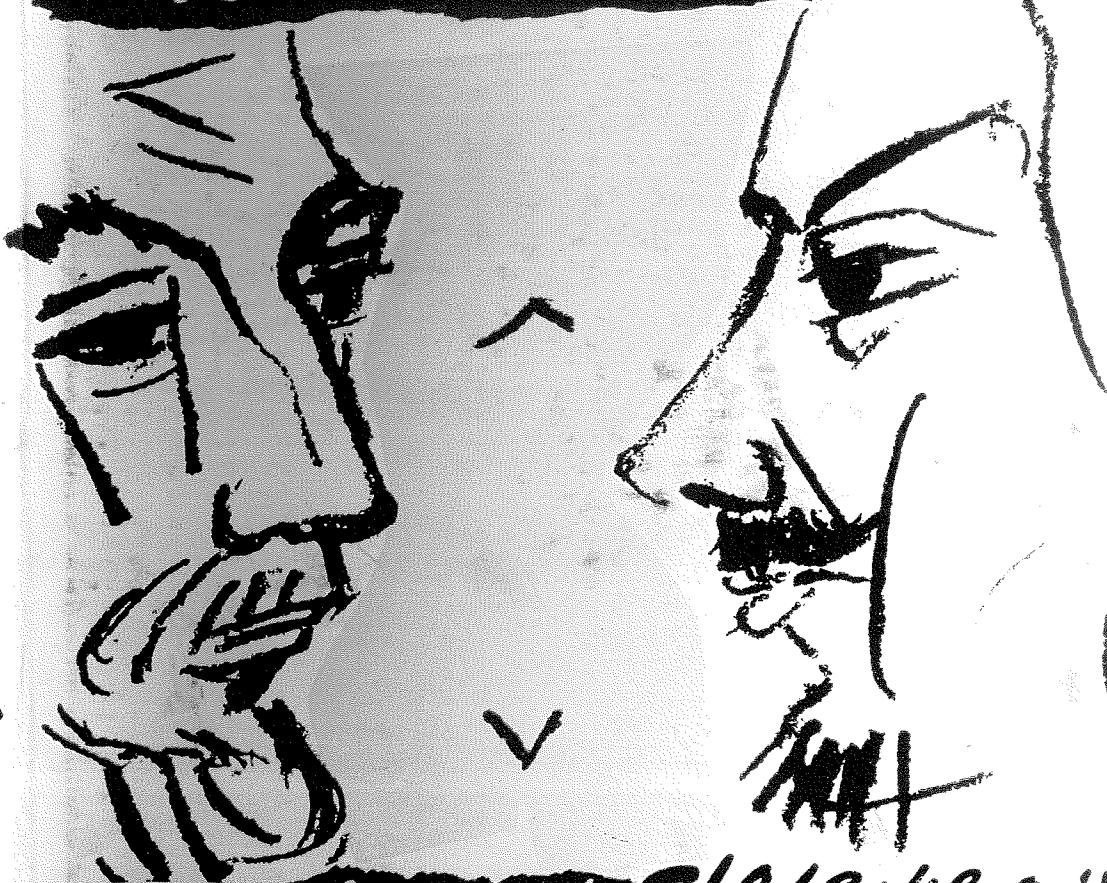
Ultimale sonete Shakespeare's
cuihipuite ale Last Fancied
Shakespeare Sonnets
intraducere in V. Voiculescu's
imaginari Imaginary
de V. Voiculescu Translation

ISBN 973-35-0131-X

Voiculescu's

V. VOICULESCU

Ultimale sonete Shakespeare's
cuihipuite ale Last Fancied
Shakespeare Sonnets
intraducere in V. Voiculescu's
imaginari Imaginary
de V. Voiculescu Translation

EDITURA "DACIA" PUBLISHING HOUSE

JRA
IA

ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUIITE ALE
LUI SHAKESPEARE ÎN TRADUCERE
IMAGINARĂ DE V. VOICULESCU

SHAKESPEARE'S LAST FANCIED
SONNETS IN V. VOICULESCU'S
IMAGINARY TRANSLATION

*Ultimile sonete
închipuite ale
lui Shakespeare
în traducere
îmaginară
de V. Voiculescu*

Traducere în limba engleză de
CRISTINA TĂTARU

Prefață de
SEVER TRIFU

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1990

*Shakespeare's
Last Fancied
Sonnets
in V. Voiculescu's
Imaginary
Translation*

English Version by
CRISTINA TĂTARU

Foreword by
SEVER TRIFU

DACIA PUBLISHING HOUSE
CLUJ-NAPOCA 1990

Serie condusă de SEVER TRIFU

Coperta și ilustrațiile de IOAN HORVAT BUGNARIU

Îngrijitorul seriei și traducătoarea mulțumesc profesorilor Dan Duțescu și Mircea Borcila — de la Universitatea București, respectiv Cluj-Napoca — pentru pricereea și căldură cu care s-au aplcat asupra variantei engleze.

În sfîrșit, dar nu în cele din urmă, mulțumim celor doi visiting-profesori de la Universitatea din Cluj-Napoca, Dr. Leo Hoye, din Marea Britanie, și, Dr. Roy Bird, din Statele Unite, pentru lectura avizată a manuscrisului, și pentru nobelea aprecierilor lor asupra valorii lui V. Voiculescu.

Series directed by SEVER TRIFU

Cover and pictures by IOAN HORVAT BUGNARIU

The Director of the Series and the translator want to thank Professors Dan Duțescu and Mircea Borcila — of the University of Bucharest and respectively of Cluj-Napoca — for the skill and warmth with which they read the English variant.

Last but not least we should also like to acknowledge the two Visiting Professors, Doctors Leo Hoye from Great Britain, and Roy Bird from the United States, for their responsible reading of the manuscript, for the nobility of their appreciation regarding V. Voiculescu's literary value.

ISBN 973-35-0131-X

Toate drepturile asupra acestei versiuni engleze sunt rezervate Editurii Dacia,

All the rights of this English version are reserved for Dacia Publishing House.

În biroul directorului de atunci al Editurii Dacia din Cluj-Napoca, încercam în urmă cu vreo zece ani să sondăm vălurile viitorului, plăsimind fel de fel de planuri, dintre care unele aveau să prindă viață întru afirmarea culturii românești peste hotare. Printre altele, proiectam o serie bilingvă, în traduceri măiestrile ale unor tălmaci îscusi și fie autohotărni, fie ale unor străini, cunoșători și admiratori de literatură română — cum era cazul profesorului E. D. Tappe, de la Universitatea din Londra, care a și inaugurat seria prin traducerea unei antologii din proza scurtă a lui I. L. Caragiale.

Notam atunci, în cuvîntul înainte la primul volum al seriei bilingve, un fel de crez al acesteia: „Editura Dacia din Cluj-Napoca, continuînd o preocupare mai veche, cu seria de față își propune să promoveze mai sistematic valorile noastre literare. În acest gînd vor vedea lumina tiparului în ediții bilingve opere clasice sau de dată mai recentă, reprezentative pentru poezia, proza sau folclorul românesc. Versiuni în limbi de mare circulație, în tălmăcirea unor buni specialiști români sau străini, vor da glas spiritualității românești.”¹

La B.B.C., pe canalul trei, se transmite la rubrica teatru radiofonic numai opere clasice în interpretarea unor somități ale scenei engleze. Într-o zi, o voce, la radio Londra, părea că aduce cu vorba Coanei Zoițica. Am ascultat mai atent și într-altevar să transmită O scrisoare pierdută,

In the office of the head of the Dacia Publishing House in Cluj-Napoca, we were trying, some 10 years ago, to probe into the veils of the future, giving rise to all kinds of plans, out of which some were to come to life, to the purpose of promoting Romanian culture abroad. Among other things, we were envisaging a bilingual series consisting of masterly translations by skilled craftsmen, either Romanian, or foreign connoisseurs or admirers of Romanian literature, the way it was with Professor E. D. Tappe, from the University of London, who actually opened the series by translating an anthology from I. L. Caragiale's short stories.

I was jotting down, at that time, in the foreword to the first volume of the bilingual series, a kind of creed for it: "the Dacia Publishing House in Cluj-Napoca, continuing a long-standing concern, has in view, with the present series, to more systematically promote our literary values. In this respect, classical or more recent literary works will be brought forward in print, in bilingual editions, works that are representative of Romanian poetry, prose or folklore. Versions in languages of world-wide circulation, in the translation of good Romanian or foreign specialists, will voice the Romanian spirituality."¹

The B.B.C.'s third channel theatre programme only broadcasts classical works in the interpretation of great personalities of the English stage. One day, in London, a voice on the radio seemed to sound like Dame Zoițica's. I listened more attentively and, indeed, it was

¹ I. L. Caragiale, *Schițe și povestiri — Sketches and Stories*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1979, p. 2.

¹ I. L. Caragiale, *Sketches and Stories — Schițe și povestiri*, Dacia Publishing House, Cluj-Napoca, 1979, p. 2

în tălmăcirea lui R. D. Smith, soțul romancierei Olivia Manning. Împreună, ei au cunoscut în București o bună parte din viața literar-culturală a celei de-a doua jumătăți a perioadei interbelice. L-au cunoscut pe Sadoveanu la el acasă, pe Zaharia Stancu, care pe atunci scotea „Azi”, pe alți scriitori ai vremii. La cererea publicului, O scrisoare pierdută s-a repetat, ceea ce (urma să afli ceva mai tîrziu) reprezenta un mare succes în materie de teatru radiofonic.

Acum, cînd scriu aceste rînduri, îmi amintesc o afirmație a aceluiași Prof. E. D. Tappe, care, într-o monografie Caragiale publicată la Twaine's Publishers în Statele Unite — afirmație conținută și în prefața la volumul bilingv — spunea că: „De îl întrebî pe un român dacă există scriitori comici în literatura română, acesta se va gîndi în primul rînd la Caragiale... Prin el, România trăiește în imaginea noastră cu o intensitate și individualitate asemănătoare acelora cu care Mark Twain și înzestrat valea rîului Mississippi ceva mai devreme.”²

Așa s-a născut seria bilingvă și primul volum: I. L. Caragiale, Schițe și povestiri — Sketches and Stories, a apărut în anul 1979. Editura Dacia mai publicase în 1972 un volum bilingv, Romanian Poems. A Bilingual Anthology of Romanian Poetry, sub îngrijirea subsemnatului și a colegului Dumitru Ciocoi-Pop.

Între timp au mai apărut: Mihai Eminescu Poezii — Poems, prefață și versiune engleză de Roy McGregor Hastie, 1980; Cu bilet circular — With Circular Ticket (o antologie în traducerea lui Fred Nădăban și John Rathbun, cu o prefață de Mircea Zaciu, note bio-bibliografice de Sever Trifu), 1983; Lanțul de aur, o nuvelă suedeză de C. A. Wetterbergh, tradusă în germană de C. F. Frisch și cu o prefață de Povl Scárup, în versiune romînească de Mihai Eminescu, de fapt o ediție trilingvă, în 1983; Ion Slavici, Povestiri — Stories (în tălmăcirea lui Fred Nădăban, cu colaborarea lui Ancașa Vultur și Leo Hoye), 1987; George Bacovia, Poemă în oglindă — Poème dans le miroir (în traducerea lui Emanoil Marcu, cu o prefață de Nicolae Manolescu), 1988.

² I. L. Caragiale, *Op. cit.* p. 7

a broadcasting of *A Lost Letter* in the translation of R. D. Smith, the husband of the novelist Olivia Manning. Together, they had come in touch, in Bucharest, with a great part of the literary and cultural life of the second part of the period between the two wars. They had met Sadoveanu at his own place, Zaharia Stancu who at that time was issuing “Today” and other writers of the time. At the request of the public, *A Lost Letter* was repeated, a fact which (I was to find out later) represented a great success in theatre broadcasts.

Now that I am writing these lines, I remember a statement of the afore-mentioned Professor E. D. Tappe who, in a Caragiale monograph published at Twaine's Publishers in the United States — a statement present, as well, in the preface of the bilingual edition — says that: “If you ask a Romanian whether there are comical writers in Romanian literature, he will think of Caragiale first... Through him, Romania lives in our imagination with an intensity and an individuality resembling the ones with which Mark Twain had endowed the valley of the Mississippi a little earlier.”²

This was the way in which the bilingual series was born with its first volume: I. L. Caragiale, *Schițe și povestiri / Sketches and Stories*, in 1979.

The Dacia Publishing House had issued before, in 1972, a bilingual volume, *Romanian Poems A Bilingual Anthology of Romanian Poetry*, under the direction of the author of the present lines together with the colleague Dumitru Ciocoi-Pop.

In the meantime, the following volumes have appeared: Mihai Eminescu Poezii — Poems, preface and English version by Roy McGregor Hastie, 1980; Cu bilet circular — With Circular Ticket (an anthology translated by Fred Nădăban and John Rathbun with a preface by Mircea Zaciu and bio-bibliographical notes by Sever Trifu), 1983; *The Golden Chain*, a Swedish novella by C. A. Wetterbergh, translated into German by C. F. Frisch with a preface by Povl Scárup, Romanian version by Mihai Eminescu, in fact a trilingual edition, in 1983; Ion Slavici, *Povestiri — Stories* (in the version of Fred Nădăban and his collaborators, Ancașa Vultur and Leo Hoye), 1987; George Bacovia,

² I. L. Caragiale, *Op. cit.*, p. 7

Iată-ne ajuși acum, după 10 ani de drum, să ne amintim de Alexandru Căprariu, directorul de atunci al Editurii, și de reușitele care au încununat aceste strădani — desigur ținând cont de faptul că traducerile constituie un domeniu restrâns din preocupările Editurii Dacia. Cu un motiv suplimentar de satisfacție: apariția celui de-al optulea volum, care constituie un moment de reală sărbătoare: Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare în traducere imaginară de V. Voiculescu.

Poetul s-a născut în 1884 într-o familie de țărani, la Pîrscov, județul Buzău. Studiază la Buzău și București, pentru ca în 1902 să devină student la Facultatea de Litere și Filozofie, pe care, însă, o abandonează și absolviă Facultatea de Medicină (1910).

În calitate de „medic de țară”, Voiculescu își continuă preoccupările literare. Începe cu emisiuni radiofonice în 1930, iar apoi devine director al Radiodifuziunii Române.

Din 1947, Voiculescu se consacră exclusiv activității literare. Debutează cu versuri în revista „Convergiri literare”, iar în 1916 îi apare volumul Poezii; apoi În țara zimbrului (1918), Pîrgă (1921), Poeme cu îngerii (1927), Destin (1933), Urcuș (1937), Întrețăriri (1939) — activitate încoronată în 1941 de Marele Premiu național pentru poezie.

Această activitate poetică secundă culminează cu volumul Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare în traducere imaginară de V. Voiculescu, care apare în 1964, după moartea poetului. Tot postum au mai apărut: Povestiri (1966; vol. I Capul de zimbru, vol. II Ultimul berevoi) și romanul Zahei orbul (1970). Mai sunt de menționat două piese: Fata ursului (1930) și Umbra (1935).

90 la număr, sonetele sunt scrise între anii 1954 și 1958 și constituie „o experiență artistică singulară, și nu numai în aria literelor noastre. Prin subordonarea lor, în punctul de pornire, la o operă model — în spăția sonetele lui William Shakespeare — ele se indică drept o operă de epigonism; însă prin forța lor lirică, prin plasticitatea expresiei

Poemă în oglindă — Poème dans le miroir (translation by Emanoil Marcu, with a preface by Nicolae Manolescu), 1988.

Here we are now, after a 10 year path, remembering Alexandru Căprariu, at that time the head of the Publishing House and the successes that rewarded these efforts — having in view, of course, the fact that translations represent only a narrow field in the pre-occupations of the Dacia Publishing House. And we have yet another reason to rejoice: the issue of the eighth volume, a moment of real celebration: *Shakespeare's Last Fancied Sonnets in V. Voiculescu's Imaginary Translation*.

The poet was born in 1884 into a peasant family, in Pîrscov, Buzău county. He was to study in Buzău and Bucharest and become in 1902 a student of the Faculty of Letters and Philosophy, which he abandoned to become a graduate of the Medical Faculty (1910).

As a “country-side physician”, Voiculescu continued his literary preoccupations. He started working on radio broadcasts in 1930 and then became the manager of the Romanian Radio-Broadcasting Company.

From 1947 on, Voiculescu dedicates himself exclusively to his literary activity. He had had his début in poetry in the review “Literary Discussions” and in 1916 he issues the volume *Poems*: then *In the Land of the Aurochs* (1918), *Ripeness* (1921), *Poems with Angels* (1927) *Destiny* (1933), *Ascent* (1937) *Glimpses* (1939) — an activity crowned in 1941 with the Great National Prize for Poetry.

This fruitful poetic activity culminates with *Shakespeare's Last Fancied Sonnets in V. Voiculescu's Imaginary Translation*, which appears in 1964, after the poet's death. Other posthumous works: *Tales*, (1966; volume I *The Aurochs Head*, volume II *The Last Berevoi*) and the novel *Zahei the Blind Man* (1970). Two plays are also to be mentioned: *The Bear's Daughter* (1930) and *The Shadow* (1935).

The 90 sonnets are written between 1954 and 1958 and they constitute “a unique artistic experience, not only in the sphere of our letters. By their subordination, in the starting point, to a model work — that is, Shakespeare's sonnets — they pretend to be an epigonic work: but by their lyrical force, by the plasticity of the

românești, ele nu sănt cu nimic tributare modelului ales, ele se impun ca un miracol al poeziei noastre, obligîndu-ne să reflectăm la o reinstituire semantică a termenului de epigonism, operație care să elimine din sensul lui orice nuanță depreciativă.

Bineînțeles, ele nu sănt traduceri din marele poet englez. Așa cum le-a subîntitulat autorul însuși, ele formează o traducere imaginără, termen bogat în titluri, căruia îi prevedem un destin fericit în critica literară.⁷³

Numerotînd în continuarea sonetelor shakespeareiene cele 90 de sonete ale sale (CLV—CCXLIV), Voiculescu va fi dorit, credem, să expliciteze cel puțin două intenții. Mai întîi necesitatea de a continua, îmbogăți, nuanța cu proprii trăiri lirice o capodoperă a literaturii universale, adăugînd temelor centrale din sonetele shakespeareiene — iubirea, viața, moartea, prietenia, demiurgia creației etc. — noile dimensiuni inspirate de conotațiile aduse de secolul XX acestor teme general-umane. Act temerar, desigur, în care cel continuat devine, prin forța lucrurilor, în cele din urmă doar termen de referință, iar „continuatorul” își depășește condiția pentru a-și afirma cu tărie propria valoare poetică. Și nu este lipsit de interes să precizăm că această capodoperă voiculesciană este realizată în ultimii ani ai unei vieți care cunoscuse din plin grele încercări și avatars. După cum nu este lipsit de interes a nota că în special ultimii doi ani (din perioada în care scrie Sonetele sale, 1956—1958, adică la vîrsta de 72—74 de ani!) îi petrece mai mult pe patul de suferință. În ciuda atîtor vicisitudini, iată că epodele, imnurile, odele, portretele sau satirele care iau formă de sonet sănt tot atîtea elogii aduse frumuseții, iubirii, creației — într-un cuvînt VIETII și copleșitoarei ei perenități, așa cum, la trei secole și jumătate după Shakespeare, concluziona, pe deplin, poetul român.

Pe de altă parte, de o deosebită importanță ne apare „suporul lexical”, adică textura lingvistică a expresiei românești voiculesciene. Poetul

⁷³ Ștefan Augustin Doinaș, Prefața la vol. V. Voiculescu, *Poezii — Poésies*, ed. Minerva, București, 1981, pp. 34—35

Romanian expression, they are not tributary to the chosen model by anything, they impose themselves as a miracle of our poetry, compelling us to reflect upon a semantic reconsideration of the term “epigonism”, an operation that should exclude any deprecatory nuance from its meaning.

Of course, they are not translations from the great English poet. “The way the author himself titled them, they are *an imaginary translation*, a term rich in meanings, to which we foresee a happy destiny in literary criticism.”⁷³

Numbering his 90 sonnets in the succession of Shakespeare's, (CLV—CCXLIV), Voiculescu must have wanted, we think, to make explicit at least two intentions. First, the drive to continue, to enrich, to give new meaning, by means of his own lyrical experience, to a masterpiece of universal literature, adding to the central themes of the Shakespearean sonnets — love, life, death, friendship, the demiurgic dimension of creation etc. — the new dimensions inspired by the connotations the XXth century has added to these general human topics. A daring act, of course, through which the one continued finally becomes, owing to the force of circumstances, only a term of reference, and the “continuator” surpasses his condition so as to strongly assert his own poetic value. And it is not devoid of interest to point out that Voiculescu's masterpiece is written in the last years of a life that had fully known hardships and avatars. Furthermore, it is interesting to note that the poet's last two years (of the period in which he wrote his sonnets, 1956—1958, that is between the ages of 72—74!) were mostly spent under the burden of suffering. In spite of so many hardships, the epodes, the hymns, the odes, the portraits or the satires that take the shape of sonnets are as many appraisals of beauty, love, creation — in one word of LIFE and of its overwhelming perennity, the same way as, three centuries and a half after Shakespeare, the Romanian poet fully underlined.

On the other hand, the “lexical background”, i.e. the linguistic texture of the Romanian expression of Voiculescu, appears to us of

⁷³ Ștefan Augustin Doinaș, *Preface to: Vasile Voiculescu, Poezii — Poésies*, Minerva Publishing House, Bucharest, 1981, pp. 34—35

și-a numerat în continuarea celor shakespeareiene sonetele, „tocmai pertru a sugera această prelungire a spiritului shakespeareian într-o urzeclă verbală ce aparține, pe de-a întregul poeziei române. Nu ne ofiăm în fața unei imitații servile, ci în fața unei opere de marcataș forță și valoare artistică. Experiența de viață a poetului român a acceptat să se innobileze prin prestigiul cultural al unei sensibilități și al unor forme verbale străine care au străbătut veacurile. Traducerea imaginară este, deci, locul geometric al unei întâlniri de cultură: revitalizarea unui vechi tipar, actualizarea unor virtualități spirituale, prin turnarea în acest tipar a unei autentice trăiri lirice, a unei experiențe unice.”⁴

În 1609, Thomas Thorpe publica, probabil fără știerea sau încuvitarea lui Shakespeare, și învăluind fapta în mister, sonetele shakespeareiene, despre care John Keats spunea că în orice mare operă sentimentele trăite de creator se generalizează, se topesc în pasiunea însăși pe care a stîrnit-o la o înălțime, cu un timbru de sensibilitate care nu mai are măsură comună cu originile sale mărunte.

Meditația shakespeareiană abordează și în sonete teme majore ale existenței: tema prieteniei și iubirii, subliniind tot mai pregnant sensurile majore, profunde ale vieții. Deși stăpînile parcă de un sentiment amar al existenței, sonetele lui Shakespeare poartă pecetea artei dramaturgului, care se folosește din plin de avântul limbii engleze vorbite, fără să trădeze cu nimic, însă, modelul caracteristic speciei.

Relansând modelul, Voiculescu relansează și spiritul creator al marelui său înaintaș, proiectând astfel spiritul creator român pe plan de egalitate ca putere de expresie în literele universale.

SEVER TRIFU

a capital importance. The poet numbers his sonnets in the succession of Shakespeare's, "with the very intention to suggest this continuity of the Shakespearean spirit in a verbal texture that fully pertains to Romanian poetry. We do not have here a piece of servile imitation, but a work of a remarkable force and artistic value. The life experience of the Romanian poet has accepted ennobling itself through the cultural prestige of a foreign sensitivity and of foreign verbal patterns which have been alive for centuries. The *imaginary translation* is, consequently, the geometrical point of an encounter of culture: reviving an old pattern by pouring into it a piece of genuine, unique lyrical experience."⁴

In 1609, Thomas Thorpe published, probably without the knowledge or assent of Shakespeare, and wrapping up the deed in mystery, the Shakespearean sonnets, of which John Keats said that in any great work, the sentiments the creator feels become general, melt into the passion itself that it had generated, at a height and a pitch of sensitiveness that has nothing in common any more with its puny origin.

The Shakespearean meditation tackles, in the sonnets as well, the major themes of existence: the theme of friendship and love, underlining ever more strongly the major, deep meanings of life. Although seemingly dominated by a bitter existential awareness, Shakespeare's sonnets bear the mark of the playwright who fully puts to work the impetus of spoken English, betraying by nothing, though, the model typical to the species.

Re-editing the model, Voiculescu also re-edits the spirit of his great forerunner, thus projecting the Romanian creative spirit on an equal plan with it, in point of expressive power, in the universal letters.

SEVER TRIFU

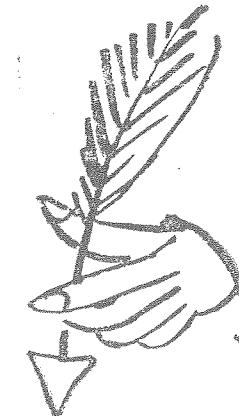
⁴ *ibidem*, p. 37.

⁴ *ibidem*, p. 37

*ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUIITE ALE
LUI SHAKESPEARE ÎN TRADUCERE
IMAGINARĂ DE V. VOICULESCU*

SHAKESPEARE'S LAST FANCIED
SONNETS IN V. VOICULESCU'S
IMAGINARY TRANSLATION

CLV (1)

*Nu-mi cerceta obîrșia, ci ține-n seamă soiul,
Guști fructul, nu tulpina, chiar aur de-ar părea...
Strămoșii-mi, după nume, au învîrtit țepoiul,
Eu mînuiesc azi pana, de mii de ori mai grea.
Dovada cea mai pură a-nnobilării mele
Ești tu și-năduința de-a te lăsa iubit
Mai mult ca un prieten, cu patimile-acelle
Cu care-adori amantul de veci nedespărțit.
Îmi cînt norocul, înalt epitalamuri
Și, pentru încchinarea la care mă supun,
Cuteg azur și raze și roze de pe ramuri,
Stăpinul meu, alesul, cu slavă să-ncunun:
Poporul meu de gînduri, simțire, vis, trup, dor,
Te pun azi peste ele de-a pururi domnitor.*

Duminică, 5 decembrie 1954

CLV (1)

Delve not my lineage, but heed my race,
Thou'l taste the fruit, not stems, should they seem gold...
To forebears handling forks my name I trace,
The thousand times more heavy pen I hold.
The purest proof of my ennoblement
Art thou, thy humour to be loved by me
Much more than by a friend, with passions meant
To woo the lover bound eternally.
I sing my fortune, bridal hymns do raise,
And, for this yoke I take of my accord,
I pick from boughs roses, azure and rays,
With fame that I crown him, my chosen lord.
People of thoughts, dream, feeling, body, yearn,
I crown thee lord o'er all these, in my turn.

Sunday, the 5th of December 1954

CLVI (2)

Iubirea mea e trează ca un priveghi de arme,
Un lung ajun de luptă eroic încordat;
Nimic nu lîncezește în mine, cum nu doarme
Tintitul arc, în sine vibrînd, dar nemîșcat.
Aștept ceva, ae-un farmec mai sus ca o izbîndă,
Nu bruta-noronare a săngelui aprins;
Dincolo de placere, pîndesc altă dobîndă,
Slăvita-mpreunare de genii, fără-nvins...
Rîvnesc nenfăptuitul vis al desăvîrșirii;
Ca-nalta-ți frumusețe să nu fie-o năluca,
— Cu clipa-n zbor venită, cu alta să se ducă —
Voi sparge-nîrziatul decret de lut al firii:
Ca ea să dăinuiască de-a pururi roditoare,
Îi altoiesc, din mine, puterea gînditoare.

Vineri, 3 decembrie 1954

CLVI (2)

Wake as a vigil armed my love doth keep,
Long batt'e-eve, heroic, tense and proved;
Nought languishes in me, as will not sleep
The high-strung bow, vibrating, yet unmoved.
Something more charmed than victory I wait,
Not roughly crown the seething blood do I;
'Neath bliss, another profit's what I rate,
The godly blend of geniuses high...
I dream perfection's dream, that's still undone;
Lest thy high beauty a mere phantom stay,
— Come in a moment's flight, then sudden gone —
I will break nature's dull decree of clay:
 So that it fruitful last for ever aft,
 My thinking power in it I engrift.

Friday, the 3rd of December 1954

CLVII (3)

Te miri că nu scot gherea să-mi sfîșii bîrfitorii?
Unde-ai văzut tu leul vînînd gîndaaci sau poame?
Poetul sare lacom asupra-nalței giorii,
Cu-mbătătoarea-i carne s-atine sacra foame.
Și eu am alergat-o-n pustiul lumii voastre
Și m-am bătut cu tigrii și șerpii pentru ea,
Am fugărit-o pînă-n capcane și aezastre,
Dar cînd s-o prind, în cale-mi ieșiști tu, scumpa mea?
Tu m-ai vînat cu ochii, otete zîmbitoare,
Și lesnicioasă pradă-ți cad astăzi la genunchi ;
Hai, inima sfîșie-mi, mi-o faci nemuritoare,
Și dulcea ta cruzime pătrunză-mă-n rărunchi :
Căci stihurilor mele le dau alte destine,
Cu nobilul tor sănge de-a te hrăni pe tine.

Simbață, 4 decembrie 1954

CLVII (3)

That I should claw my slanderers, dost claim?
Do lions onto fruit or insects dash?
The poet's greed jumps at the highest fame,
Saint hungers soothing with its balmy flesh.
I've chased it in the desert of your world,
Fought tigers, serpents, for this precious prey,
A hunt through traps and dooms I have unfurled,
But when to catch it, love, thou'st come my way!
With eyes like smiling blades thou'st hunted me,
And, easy prey, now to thy knees I fall;
Come, tear my heart, immortal it will be,
May thy sweet cruelty pervade me all:
I give my lines another destiny,
That with their noble blood they nourish thee.

Saturday, the 4th of December 1954

CLVIII (4)

Din clarul miez al vîrstei rîd tinereții tale,
Trufașa-ți frumusețe în față o privesc
Si ochilor tăi, aștri tulburători de cale,
Opun intensu-mi geniu în care se topesc.
Mă-nfătișez cu duhul, nu te sărut pe gură,
Plecat ca peste-o floare, te rup și te respir...
Si nu mai ești de-acuma trupească o făptură,
Ci un potir de unde sug viața și strîng mir.
Nu-mi număr anii, seva nu stă în gingăsie:
Cu ideală forță mi-apropii ce mi-e drag,
Înjug virtuți și patimi la marea poezie
În care fără urme de pulbere tîrzie,
Te-amestec și pe tine cu sila; pentru mag,
Pămîntul n-are margini, nici cerurile prag-

Joi, 2 decembrie 1954

CLVIII (4)

From clear mid-age onto thy youth I smile,
Thy haughty charm I look into the face,
Set 'gainst thy eyes, those bright stars that beguile,
My genius intense, where they efface.
My spirit I bring forth, thy lips don't kiss,
But bent like on a bloom, tear thee, breathe thee...
Nought earthly dost now hold, but art to me
A chalice whence I draw life, gaining bliss.
Don't count my years, sap's no fragility:
My might ideal what I love brings nigh,
Virtue and vice I yoke to poetry
And there, with no trace of late dust, will I
Lock thee by force; to the magician, see,
Earth hath no limits, skies no boundary.

Thursday, the 2nd of December 1954

CLIX (5)

*A cîta oară zorii mă prind fără de somn?
Dă iarna buzna, anul își lapădă coroana,
Eu în surghiun, departe... Cînd ai să-mi curmi prigoana,
Iar să mă chemi la tine, puternicul meu domn?
Dar tot veghez — de-aicea — iubirea ta plăpîndă,
Ca peste o comoară-n veci hărăzită mie;
Sînt Argus, nu c-o sută de ochi, ci cu o mie
De inimi arzătoare și toate stînd la pîndă.
Ferește mai cu seamă să pleci pe mare-albastră
Cu oacheșa aceea fățarnică și rece;
Năvalnicele-mi gînduri, gonind pe urma voastră,
Vă vor stîrni tempeste, corabia să-nece:
Căci te iubesc cu ură, întreg, și numai eu;
Nu te împart cu nimeni, nici chiar cu Dumnezeu.*

Marți, 7 decembrie 1954

CLIX (5)

Which of so many sleepless dawns I see?
Winter bursts forth, the year lets fall its crown,
I, banished, far... When wilst this ban halt down,
My mighty lord, and call me back to thee?
Thy fragile love, — from here — I, all the same,
A-watch, like sweetest treasure meant for me;
Argus, with not a hundred eyes to see,
But hearts a thousand, guarding, all aflame.
And most beware of sailing out, on deck
With that dark woman treacherous and cold;
For then my stormy thoughts your trace will hold
And stir up tempests, fierce, your ship to wreck.
I love thee sole, with hate, entirely;
With none, not even God, w'll I share thee.

Tuesday, the 7th of December 1954

CLX (6)

*La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie...
M-ai părăsit... și toate se sting, reci scînteie-i.
Pentru rănitul vultur aripile-s poveri,
Zbătaia lor, zadarnic adaos de-agonie.
Și mă supun... Osînda de gura ta rostită
E iegă pentru mine de aur pur și greu;
Durerea de la tine mi-e încă o ispătă,
Tu, genial tutore al geniului meu.
Și neguri lungi de veacuri las iar să mă înghită...
Din groapa mea zbucni-va o flacără tîrzie;
Atunci întreaga lume va desluși, uimită,
Crescîndă misterioasă a noastră poezie,
Din dragostea născută în zbucium și ardori,
Pe-ascuns, din tainic tată, ca un copil din flori!*

Duminică, 12 decembrie 1954

CLX (6)

*What good are now wit, fame or fantasy...
Thou'st left me... All things fade, cold shimmerings.
The wounded eagle's burdened by his wings,
Their flutter vainly adding agony.
And I submit... The sentence from thy lips
My law of pure and heavy gold is now;
The pain from thee a-tempting me, still, keeps,
Ingenious sponsor of my genius, thou.
Anon entomb me clouds of ages, dense...
Late, from my grave a flame will leap up, though;
Then the bewildered world, at last, will sense
Our poetry mysteriously grow,
From love in torments and in ardours born,
By secret father, misbegot, forlorn!*

Sunday, the 12th of December 1954

CLXI (7)

Dintre atîtea chinuri, venite-asupră-mi hoarde,
Păstrez dureri de care nu pot să mă despărțe;
Tot sufletul mi-e-n ele ca sunetul în coarde
Ce încă vîi vibrează vioara cînd s-a spart.
Ca viermele mătasei țesusem nencetat
În jurul tău un magic cocon de poezie;
Tu strălucitul flutur, l-ai rupt și ai zburat
Din gingeșa-nchisoare păzit cu gelozie.
Și astăzi, mari otrăvuri cu care m-am deprins,
Disprețul tău, trădarea îmi sănt trebuitoare;
Intrate-adînc în carne-mi, țin viața de învins,
Cît lipsa lor mi-ar fi și mai ucigătoare,
Căci ele, printre-o vrajă, sănt înseși răsturnate,
Iubirea și credința, pe dos și bieștemate!

Marți, 14 decembrie 1954

CLXI (7)

Of countless torments come onto me hordes,
Pains I can't part with I still keep as token.
My soul's in them, the way the sound's in chords,
Still humming live, after the fiddle's broken.
Like the silk-worm, I'd woven ceaseless, tying
A charmed cocoon of poetry round thee;
Glamorous butterfly, thou'st torn it, flying
From the frail prison watched so jealously.
Now that I'm used to all those venomous steep,
Treason, contempt, I need if they're from thee;
Deep in my flesh, my vanquished life they keep.
Their lack would be more lethal, now, to me,
For, by some witchcraft treacherous reversed,
Love, faith themselves are nayward and accursed!

Tuesday, the 14th of December 1954

CLXII (8)

*Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o cetate
Cu rimele creneluri și orice vers un zid.
Pe tine, prinț hermetic, ca-ntr-o eternitate,
Smuls pur din gheara vremii, în el să te închid.
Haïnă, marea lumii să-l bată furioasă,
Cu haita ei de pizme, zavistii, hîdă ură,
Nu vor clinti o iotă din mîndra-i armătură,
Nevoilnice să-i spargă enigma glorioasă.
De-acum nu ne mai pasă ce are să se-ntîmple...
Punînd în lanț uitarea și ferecîndu-i zborul,
Cu laurii veciei neofiliți pe tîmple,
Vom înfrunta trecutul, ce-asmute viitorul :
Că-n inimă-mi ascunsă, stă slova nemuririi.
Și-o scriu cu diamantul caratelor iubirii...*

Solstițiul de iarnă, 1954

CLXII (8)

I build my sonet like a fortress, high,
With rhymes as bulwarks and a wall each line.
Thee, like in timelessness in it, will I,
Hermetic prince, from time's claw torn, enshrine.
May the world's sea assail it angrily,
With packs of envy, slander, hatred vile,
No word they'll swerve in its proud framework, while
They can't disclose its glorious mystery.
We do not care what may come forth, from now...
Chaining oblivion, locking its flight,
With everlasting laurels on our brow,
The past that baits the future in, we'll fight :
 Hid' in my heart is the eternity
 Which with love's diamond I do write for thee...

Winter solstice, 1954

CLXIII (9)

Din spulberul iubirii atît doar mai pot strînge,
Să-mi fac un ștreang, eu singur, cu fragedele-ți rochii...
Mă-ndeamnă alte gînduri să iert și să-nchid ochii,
Privighetoarea oarbă cu mult mai dulce plînge.
Înduplecă-te, dară, durerea mea-ntr-atît,
Să preaslăvim fugara, și-n loc de răzbunare
Să stoarcem nemuririi și artei lacrimi, cît
Să stea podoabă lumii hidoasa ei trădare.
Dar cine viers și suflet acum să-mi împrumute
Dacă-mi lipsești tu, însăși esență a minunii?
Ah, inimă și coarde-mi sînt deopotrivă mute,
Cînd limpede văd astăzi prăpastia minciunii:
Căci orb eram atuncea cînd te aveam în fată,
Splendoarea-ți, luîndu-mi ochii, da cîntecului viață!

25 decembrie 1954

CLXIII (9)

From shattered love as much is left to me,
To twine my own rope from thy dresses frail...
Thoughts urge me to forgive and not to see,
Much sweeter sings the blinded nightingale.
My pain, have as much mercy on my heart,
To praise the fugitive and, as revenge,
As many tears to squeeze from timeless art,
As to world's jewel her vile treason change.
But who should lend me verse and soul, if thou
Essence of miracle, art no more nigh?
Ah, heart and strings are mute alike, for now
I clearly see the chasm of thy lie:
For I was blind when I had thee along,
Thy splendour stole my sight and wrought the song!

The 25th of December 1954

CLXIV (10)

Perechea este țelul, porunca sacră-a firii :
Stîrniți de ea, vulturii se caută prin spații,
Delfinele iau marea în piept, să-și ușle mirii,
Chiar stelele în ceruri se-njugă-n constelații...
Ca viața către mîndrul stejar, spre tine-ntind
Ciorchinii-mi plini de patimi cu sevă-mbătătoare ;
În mrejele-adorării te-nfășur, te cuprind,
Și orice vers îți scriu e înc-o-mbrătișare.
Noi doi suntem victime ale suavei legi,
Căci dragostea nu cată la forme-ntîmplătoare :
Dac-ai fi fost femeie, te-aș fi ales eu oare?
De ce mă lași acumă? Te smulgi și te dezlegi?
Tăiat în jumătate și-n pulberea zdrobirii,
Cum am să port eu singur poverile iubirii?

Anul nou 1955

CLXIV (10)

The couple is the aim, nature's saint urge :
Eagles it stirs to find their mate in space,
She-dolphins fight the seas, their grooms to search,
Stars yoke in constellations in their race.
I stretch out, like to the proud oak the vine,
To thee my bunch of passion balméd with sap ;
In adoration's net I hold thee, wrap
A new embrace in every written line.
We're victims of the tender law, we twain,
For love won't look at random shapes, you see :
Werest thou a woman, would I've chosen thee?
Why leavest me now? Thou tear'st, unlock'st thy chain?
Now, in the dust of crushing, halved, I moan,
How could I bear love's burdens all alone?

New Year 1955

*Iubita mea, ai suflet adînc întortocheat
— Vast labirint, ascuns sub palatul frumuseții —
În care-un minotaur domnește nendurat.
Flămînd de duhul slavei și carnea tinereții...
Mulți îndrăzneți pieriră în tainițele-i sumbre,
Feciori eroici, pradă dată fiarei suverane...
Acum m-alătur și eu fugarnicelor umbre,
Cobor, dar fără teamă,-n vîrtejul ae capcane.
Căci tu mi-ești Ariadna și-mi dăruiești un fir
Din pleteete-ți de beznă, o călăuză vie;
Și nu să scap din cursă îl țin și îl deșir,
Ci mai afund să intru în neagra-mpărație;
Dedalicul tău suflet locaș mi l-am ales
Si jur că niciodată din el n-am să mai ies.*

Simbătă, 8 ianuarie 1955

*My love, thy soul is intricate and deep
— Vast maze, 'neath beauty's place hiding — where
A minotaur doth[ruthless sentry keep,
Hungry for youth's flesh and fame's spirit fair...
Many a brave in its recesses died,
Heroic lads, prey to the sovereign beast...
Their lapsing shades I join now, side by side,
Descending in the whirl of traps full-eased,
For thou'rt my Ariadne, giving me
A thread of thy dark plait, a leader live;
I don't unwind it that it set me free,
To enter deeper thy dark reign I strive;
I chose my home in thy daedalic core
And swear I'll never leave it any more.*

Saturday, the 8th of January 1955

CLXVI (12)

*Eu, ce trăiesc tot timpul printre semnificații,
Să nu mă amăgește ușor o-nfățișare,
Pot să prefir minciuna din minunate grații,
Zăresc ascuns pumnalul sub caldă-mbrătișare,
Te-am străvăzut prin toate a tale pavezi grele,
Nativu-ji bloc de aur a rezistat întreg,
Supus regalei ape a răuiații mele,
Cu care mușc pe oameni, să-i cerc și să-i aleg...
Căci e înțelepciune a ști să fii și rău,
Sub încercări și cazne dă probe tari simțirea...
Nu mă crăța, izbește!... iubite,-i rîndul tău:
Cu cît e mai fierbinte, lovită de-i iubirea,
Ca fierul roș, de faur bătut cu măiestrie,
La fel se oțelește și ea și se mlădie...*

Duminică, 9 ianuarie 1955

CLXVI (12)

*Living within the realm of meanings, I
Can't be misled by semblance easily;
Diffused in graces charmed, I sense the lie,
The dagger 'neath the warm embrace I see.
I guessed thee full beneath thy heavy shields,
Thy innate block of gold resists upright,
When to my acid wickedness it yields,
With which, to try and choose the folks, I bite...
'Tis part of wisdom wickedness to learn,
To best prove feelings, torture, pains are fit...
Don't spare me, strike! ... My love, it is thy turn:
For, the more ardent, love, if thus it's hit
Like iron red under the smith's skilled strike,
Will grow steel-hard, and flexible alike...*

Sunday, the 9th of January 1955

CLXVII (13)

*Pe noi prietenia nu ne mai încăpu...
Prea mult cresc și grabnic năvalnica simțire.
Atunci ne strămutarăm pornirile-n iubire
Și-o dragoste înaltă și-adâncă începu.
Se prefăcu deodată coliba în palat,
Iar casnicele scule, în zîne, ca-n magie;
Eu regăsii în mine un suflet de-mpărat,
Purtînd puternic sceptru de vis și poezie.
Nu-i oaste mai vitează ca cea a-nchipuirii,
Ca duhul frumuseții atotbiruitor;
În fruntea lor porni-vom războiul dezrobirii
Din lumile țărînei spre unicul meu dor;
Să-ți cuceresc și tie, în dreaptă stăpînire,
Alătarea de mine, un tron în nemurire!*

Luni, 10 ianuarie 1955

CLXVII (13)

To us mere friendship was too narrow, then...
Too much and fast the stormy feeling grew,
Then towards passion our fervours drew,
And so, a deepest, highest love began.
The hut became a palace, suddenly.
The household tools grew fairies, as if spelled;
And I regained the emperor's soul in me
Who, as strong sceptre, dream and poesy held.
No army is as brave as fantasy,
Or beauty's spirit, timeless winner turning,
And leading them, we'll war to become free,
From worlds of soil, towards my only yearning:
That I, in rightful reign, should win for thee
A throne in immortality, by me!

Monday, the 10th of January 1955

CLXVIII (14)

*Ne bate primăvara în inimi!... Să-i deschidem:
Lapislazului lumii sînt toți în ochii tăi,
Cît negurile vieții putem să le desfîdem,
Alt soare să aprindem pe vechile ei căi...
E mină ta în aer? Sau prima rîndunică?
E tremur lung de pleoapă? Ori gingaș flutur viu?
Bob roșu de măceașă mi-ntinde gura-ți mică,
Trunchi zvelt de măr cu roadă e trupul tău mlădiu...
Si înțeleg prin tine acum întreaga fire,
Mă apuc cu rînduiala din asprul univers,
Typhonul ce sfârîmă corăbiî în neștiire,
Picioru-ți scump ce calcă o biată gîză-n mers,
Zăpezi și flori și fructe în drum îi se aștern,
Pe rînd, supuse toate la ritmul tău etern!*

Miercuri, 12 ianuarie 1955

CLXVIII (14)

*Spring's knocking at our hearts!... Let's open gates:
The world's lapis-lazullies hold thy eyes.
As long as we're defying life's dark shades,
Another sun on its old paths let rise...
Is that thy hand? Or the first bird I see:
Long eyelid flutter? Or live butterfly?
Red haw-drop thy small mouth puts out to me,
Lithe, fruitful apple-trunk's thy body nigh.
I now all nature understand by thee,
To laws in universe I stooping stay.
Typhoons that countless ships wreck down, at sea,
Thy precious foot that kills a bug in way.
Snows, flowers, fruits lie down under thy feet,
In turn, submitting to thy timeless beat.*

Wednesday, the 12th of January 1955

CLXIX (15)

Coboară iarna... Ursă tot mai adînc se pleacă,
Și inimile noastre se-nvăluie în nori.
Ca pe-o tocită spadă bagi sufletul în teacă,
Cu umbrele durerii viața să-ți măsori:
Cât au crescut de-nalte, aproape pîn' la frunte!
Încetineala vremii viclene te-a mințit.
Tu ai crezut că timpul în fața ta e-o punte,
Și el era chiar valul ce-n urmă te-a-nghițit...
Mai e vreun țărm la care ai fi ieșit înot,
Greșeala să-ți răscumperi cu-o cît de grea dobîndă?
Ori s-a sfîrșit aicea? Și doar ce-a fost e tot?
Căci, iată, vine-nghețul, grăbit ca o osîndă!
O, de-ai putea nu polul cu umărul să-mpingi,
Ci-n gînduri, ca-ntr-o lampă, să sufli să le stingi!

Joi, 13 ianuarie 1955

CLXIX (15)

Winter descends... The Bear sinks lower 'neath,
And cloudy palls veil up our hearts again.
Like a dull sword, thy soul dost put to sheath,
To count thy days by shades of bitter pain.
How high they've grown! Thy brow they almost meet.
The slowness of shrewd time hath led thee 'stray;
Thou thoughtst it was a bridge under thy feet,
And 'twas the very wave that brushed thee 'way.
Is there some coast where thou couldst swim ashore,
To pay the guilt with hardest penalty?
Or should this be the end? Bygones, nought more?
For, sentence-quick, frost rushes down on thee.
Oh, if thou couldst, not shoulder poles away,
But blow thy thoughts out, like a lamp's faint ray!

Thursday, the 13th of January 1955

CLXX (16)

Sămînța nemuririi, iubite, e cuvîntul,
Eternul se ascunde sub coaja unei clipe,
Ca-n oul ce păstrează un zbor înalt de-aripe,
Pîn' ce-i sosește timpul în slăvi să-și ia avîntul;
A fost de-ajuns un nume, al tău, sol dezrobirii,
S-au spart și veac și lume; fiinut prizonier
A izbucnit în făndări, viu, vulturul iubirii,
Cu ghearele-i de aur să ne răpească-n cer.
Cine ne puse-n suflet aceste magici chei?
Egali în frumusețe și-n genii de o seamă,
Am descuiat tărîmul eternelor idei;
Supremelor matrie redăți, care ne cheamă
Din formele căderii, la pura-nitietate,
Să ne topim în alba, zeiasca voluptate...

CLXX (16)

The seed of timelessness, my love, 's the word.
Eternity hides in a moment's shell,
Like in an egg the wingèd flight doth dwell,
Till comes the time to rise high out the bird.
Thy only name, heralding liberty,
Broke age and world alike; closed in their night,
Did love's live eagle from the rests burst free,
With golden claws to haul us to the height.
Who to our soul these magic keys did lend?
Alike in beauty and in genius twin,
Of thought eternal we disclosed the land,
Returned to moulds supreme that urge us in,
From our decay, to the first pureness felt,
In white, divine voluptuousness to melt.

Joi, 20 ianuarie 1955

Thursday, the 20th of January 1955

CLXXI (17)

*Iubirea pentru tine-mi veni nu ca un fur,
Ci ca un rege, cărui uși largi i s-au deschis ;
Nu strecurată-n noapte din adîncimi de vis,
Ci în lumina-naltă a marelui azur.
Abia acum descopăr măretele-ncăperi
Ce stau deșarte-n mine cu obloane de-nchisoare.
Te așteptau, să-mi umpli tu, tînărul meu soare,
Adîncul vast cît lumea cu raze de dureri...
Căci nu e fericire mai gravă decît chinul
Să dulcea zvîrcolire să-ți plac, să te cîștig,
Mîndria de-a-ți fi scaun, să-ți odihnești destinul,
La patima mea, truda mai strîns să te-nverig,
Să inima îmi bate în mine ca un faur,
Zorind să-ți împletească un lanț de vrăji de aur.*

Miercuri, 2 februarie 1955

CLXXI (17)

Not like a thief hath come my love for you,
But like a king, through gates far wide to him ;
Not stealing in the night from depths of dream,
But in the broad light of the highest blue.
I only now those stately rooms regain
I kept, with gaol-like shutters, void and still,
For thee, young sun, they've waited, that you fill
My depths, vast as the world, with rays of pain.
No bliss more grave than torture can there be,
The writhing sweet to please, to win, the pride
To be thy seat and rest thy destiny,
The strife to keep thee to my passion tied,
Like gold smiths' strikes, my heart throbs hurriedly,
To forge a chain of gold charms onto thee.

Wednesday, the 2nd of February 1955

*Să n-asculti ponegrirea, nici clevetiri mulțime
Cu care azi ne-mproașcă prietenii de ieri;
Iubirea ni-i sfîntită de marea-i înăltîme,
Ne urcă la lumina eternelor dureri.
Acolo, sus, păcatul n-ajunge nici ca gînd,
Si vițiu nu suie nici în închipuire;
E ca un iad în ceruri unde se-nțorc, plîngînd,
Rîvnirile nebune ce n-au jos împlinire;
Îngheăță-mbrățișate gigante disperări,
Amoruri fulgerate de tragică trufie,
Neîmpăcate arderi, spre-aiurea încordări,
Ce-au ispiti neantul cu îndărătnicie.*

*Din lumea lor purcede și dragostea-mi, iubite,
De aceea-i fără sațiu și fără de limite.*

Noaptea, vineri spre sîmbătă,
5 februarie 1955

Don't lend thy ear to slander and backbite
With which we're now defiled by former friends;
For our love is sacred by its height,
To us the light of timeless grief it lends.
Not e'en as fancy, there, sin ever peers,
Or vice as faintest thought might find that height;
'Tis hell in heaven, where return in tears
Mad yearnings that low 'neath have no requite;
Giant despairs freeze tangled up there, pains,
Love thundered dead by tragic vanity,
Indomitable flames, to pointless strains
That tempted nothingness so stubbornly.
My love, as well, comes, darling, from their land,
Therefore it knows repletion none, nor end.

*At night, Friday to Saturday,
the 5th of February 1955*

CLXXIII (19)

Te mistuie iubirea? Credeai că-i o păpușă,
Să-ți faci un joc cu toane, ca în copilărie,
Cînd ea-ți cerea o fire de salamandru vie,
În tainică-i văpaie să arzi fără de cenușă.
Ea nu stă-n trup, stăpînă a cărnii și-a plăcerii,
Înflăcăratu-i spirit, urgie, le consumă
Își cată-n noi duh geamăn... și, de-l îmbii cu humă,
Rămîi o biată urnă cu zgurile durerii...
Te ispитеște jindul să-mbraci și fericirea
Cum pui, pentru petreceri, o rochie de brocate?
Dar trebuie-nfruntată cu spaimă, ca o moarte...
Căci ea, ca să pătrundă, îți sparge-alcătuirea,
Preface în genune lăuntrul tău, anume
Ca să încapă-acolo, cu ea, întreaga lume.

Sîmbătă, 19 februarie 1955

CLXXIII (19)

Love tortures thee? Thou thoughtst a doll for fun
It was, to play with, like in childhood's games?
Whilst Love a salamander's nature claims,
In secret flames to burn, with ashes none.
It dwells not in the body, ruling flesh
And lust, but its flame, spirit, burn these 'way,
Searching twin spirit in us; give him clay,
Thou'l't stay a wretched urn with pain's cold ash.
Thou'rt tempted to put on thy happiness
Like one at feasts brocade attire wears;
It must be faced with terror, like a death,
For he, to penetrate, thy being tears
And turns thy inside to a chasm deep,
So that the world along with him thou keep.

Saturday, the 19th of February 1955

CLXXIV (20)

*Îmi spui zaraf? Schimb versuri pe-o dragoste de aur?
Pentru-ai iubirii tale ducați îți dau sonete?
Viclean, îți iau aleanul și dorul amanete,
Cu camătă închise-n avarul meu tezaur?
De-ai ști! fiece slovă ce-ți scriu îți-ar fi mai scumpă
Ca mii de nestemate din frunțile regești;
Cutezător scafandru-n oceanele cerești,
Zvîrl duhul meu din duhul etern să îți le rumpă...
Și nu mă plâng că poate iubirea ta mă-nșală,
Nu cat de-i mincinoasă moneda ce-mi strecori,
Că simt ce grea și seacă îmi sună uneori,
Și nici nu zgîrrii plumbul sub calpa poleială,
Ci smulg tăriei verbul de dincolo de fire,
Și orice vers ce-ți dărui i-un fir de nemurire.*

Joi, 17 februarie 1955

Scris la București în anul 1955

CLXXIV (20)

Usurer callst me? Verse for love I pay?
For thy love's ducats sonnets I return?
And slyly do I forfeit longing, yearn,
For profit, in my mean hoard locked away?
Oh! If thou knew, each sign would be more dear
Than thousand jewels from a king's brow high;
A daring diver in the seas of sky,
My soul I throw, from timeless soul to tear
All these for thee; that forged's the love I get
I don't complain; the coin thou slipst won't try.
How heavy, void, it sounds at times, and yet,
Don't scratch the lead under the gilded lie,
But tear words beyond nature from the skies,
In each my verse a thread immortal lies.

Thursday, the 17th of February 1955

CLXXV (21)

Să fie dar Iubirea o mască a Durerii?
Alt chip al ei cînd poate adoarme și visează?
De ce atunci în mine rămîne pururi trează,
Făr' de ogoi chiar pînă pe perina plăcerii?
Voi doi mă chinuirăți cu acea perfidă artă
Cu care înșii meșteri strîng roze cu duiumul;
Strivite-n teascuri grele și stoarse, le deșariă
De tot ce au în ele ădînc etern: parfumul.
Închisă în cleștare, esența lor străbate
Departă, peste veacuri... nici moartea nu-o învinge,
Și duhul rozei umple pe toți cîți va atinge...
Așijderi eu, de-a voastră torturi neîndurăte,
Mă distilez în versuri, prin harul poeziei
Vă-mbălsămez în pura mireasmă-a vesniciei.

Miercuri, 23 februarie 1955

CLXXV (21)

Should Love be nothing but a mask of Pain?
Whilst it might sleep or dream, the face it wears?
Why is it wake within me, then, and sears
Unsoothed on pleasure's very pillow lain?
You twain have tortured me with that vile art
Of craftsmen skilled, who heaps of roses gather,
In heavy presses crush them, squeezed together,
What's timeless in them — scent — to pour apart.
In crystals locked, their essence won't fade, still,
Far over ages — scents that death can't slay.
The rose's spirit any touch will fill.
In ruthless tortures, I, the self-same way,
Distill in verse, by gift of poetry
And in eternity's pure scent balm ye.

Wednesday, the 23rd of February 1955

CLXXVI (22)

*Cu chipul tău pe masă, trudesc să mă inspir...
Ca un jongleur ce scoate cînd flăcări, cînd cordele,
Aceste versuri scrise să te desfeti cu ele
Din inima mea arsă le-am scos să fi le-nșir.
Sînt psalmii mei de taină, o rugă necurmată,
În ei am pus Iubirea lîngă Eternitate,
Să lupte cu vrăjmașul Destin îngemănat :
M-au părăsit și ele, trădînd cu tine-odată.
...Grăbită, căruntețea mă-mbracă-n promoroacă,
Amarnică vîntoase de gînduri și nesomn,
Smuls unul cîte unul, de visuri mă dezghioacă...
Pe rîpile uitării, însingurat, mă-ntomn.
Îndură-te, coboară și vino de mă vezi
Pîn' nu s-aștern pe mine solemnele zăpezi.*

Simbătă, 5 martie 1955

CLXXVI (22)

Thy face in front of me, I strive to write,
A juggler that now flames, now ribbons throws.
These lines I meant for thy delight arose
From my burnt heart to line up to thy sight.
They are my secret psalms, an endless prayer;
In them I put Love by Eternity,
Thus twinned to fight 'gainst fiendly Destiny;
But with thy treason these, too, left me, ere.
Hurried, white hair now dresseth me in rime,
Those high-grown gales of thought and lack of sleep
Pare one by one my dreams away. Lone, I'm
Sinking to autumn on oblivion's steep.

Have mercy, and to see me down here call,
Before the solemn snows entomb me all.

Saturday, the 5th of March 1955

Transl. by G. C. Scott

CLXXVII (23)

Mereu îmi vine-n minte un cîntec ţărănesc...
Îl îngînau la hanuri poznașii cîmpoieri:
„Să nu te-mbraci în zdreanță zvîrlită de boieri,
Cu straiul lor odată, și rîia-ți dăruiesc!”
Iubirea ta, purtată-n saloane și la curte,
Smulsă-n alcov de pofte cu colții lor nebuni,
Îmi stă-ntr-un peș, îngustă, cu poalele prea scurte.
Reci drojdii de dantele pe-amare goliciuni...
Eu totuși am primit-o, înlăcărat s-o schimb,
Și migălesc s-o curăț, s-o-nalț, să-i dau lărgime.
Dar vino cum te afli, în haina ta de crime:
Ti-am pregătit o alta din străluciri de nimb;
Vestmînt slăvit, mai trainic ca globul pămîntesc,
E mantia-mi de visuri în care te-nvelesc.

Luni, 7 martie 1955

CLXXVII (23)

A folk song keeps on ringing in my ear,
Bagpipers jolly hummed at inns, of lore;
„Don't wear the rag cast by the rich ones, for
Their scabs thou'lt have, together with their gear.”
Thy love worn long in dancing-rooms and Court
In bedsteads torn by claws of lustfulness,
Now sits askew, too tight, its skirts too short,
Cold dregs of lace on bitter nakedness...
Still I received it, ardently to change
And toil to clean it, give it breadth, raise higher.
Come as thou art, with crime as thy attire,
I wrought of glorious shine one, in exchange.
The famèd gear, more lasting than the globe,
Is my dream mantle, where I thee enrobe.

Monday, the 7th of March 1955

CLXXVIII (24)

*Spun unii de un ostrov vrăjit, pe mări, departe...
Corăbiile-n preajmă-i se năruiesc în valuri.
Orice metal din ele se smulge; se desparte,
Sar cuiele și-aleargă să se înfigă-n maluri.
Oh, nu e basm... Cu mine s-a petrecut la fel:
Tot ce-mi încheie firea și cîrma drept o ține,
Orgoliosul geniu, voința de oțel
M-au părăsit năuce și s-au lipit de tine.
Dar dragostea îndată le luă la toate locul,
Cu lanțuri fermecate mă ferecă și leagă;
Zvîrl ancora la țărmul unde-mi aflai norocul,
Vreau să rămîn aicea viața mea întreagă.
Si ca să nu mai vie din lume nici un rău,
Oceanele Iubirii revârs în jurul tău...*

Vineri, 11 martie 1955

CLXXVIII (24)

*Some say afar a magic isle to be
For wrecked is any ship that by it sails
Its steel-wrought parts disjoint, while tearing free,
Pull out and rush into the coasts the nails.
Oh, 'tis no tale... The same thing now I feel;
Whatever welds my nature, steers me straight,
The haughty genius, the will of steel,
Have left me, maddened, clinging to thy fate.
But love, at once, of all these took the place
It locked me, tied me, with its magic chain,
I'm anchored to the shore where I found grace,
Throughout my life I here want to remain.
Lest any harm come from the outer world,
Oceans of Love around thee I have hurled.*

Friday, the 11th of March 1955

CLXXIX (25)

*Nu! gloria iubirii nu este îmbuibarea,
Ospețe de săruturi, orgii de-mbrățișări,
Ci dorul lung și taina-impletită cu-așteptarea
Sint duhul ei pe-o lume de vane desfătări.
Prin înfrînări și chinuri asceții-ating extazul ;
Eu te ador cu-același canon ce-ntrreg mă-nfrînge,
Căci dragostea nu-i apă, să-ți umfle-n vînt talazul.
Lași gloabele în voie ; în streang pui purul sînge...
Eu nu ti-am scris, ca alții, pe lefuri sau merinde
Simțiri gălăgioase cu arderi măsluite ;
Sonetul meu e cuget și patimă,-mpietrite.
Cu inima ciocnește-l, că scapă, s-aprinde...
În scoica mea încisă, dîrz, făr' de răsuflare,
Încet ia suferința chip de mărgăritare.*

oi, 17 martie 1955

CLXXIX (25)

*Love glory's not engorgement, not by far,
Kiss feasts or orgies of embraces tight,
But longing, waiting fused with mystery are
Its spirit in this world of vain delight.
Abstaining, tortures, bring the ecstasy.
I love thee with this penance hard indeed,
For love's no stream to swell the wave for thee;
Leave jades, harness the thorough-bred for speed.
For wages or for food I do not write,
Like others feelings loud, false fires claim;
My sonnet's spirit, passion petrified,
At thy heart's knock it sparkles, breeding flame.
Locked in my shell, breathless and steadfast kern,
Will suffering to pearls most slowly turn.*

Thursday, the 17th of March 1955

CLXXX (26)

*S-a străduit natura ca omul să nu-i scape;
Iubirea îl urcase deasupra ei prea tare,
Si a-nmormîntat-o-n carne... Din fundul oarbei groape
Eterna rădăcină spre ceruri dă lăstare.
Din umbra putrejune cu viermii laolaltă,
A mea-și umfla toți bulbi cu patimi și rușine...
Dar adiaș deodată tu, primăvară-naltă,
Si izbuini, suavă, în chip de crin, spre tine.
La dulcea-ți alchimie gunoiul se supune,
Sub părul tău de soare, și-albastrul ochi deschis
Se prefăcu-n mireasmă spucata stricăciune.
Tot ce fu somn și beznă-i acum azur și vis,
 Si-n slujba ta stau puse-n genunchi — să nu le cruci —
 Puternicile-mi viții întoarse în virtuți... .*

Miercuri, 30 martie 1955

CLXXX (26)

Nature hath striven to keep man her slave;
Love'd raisèd him above her much too high.
So, love in flesh entombed... Yet, from blind grave,
The timeless root still sprouts towards the sky.
In dark decay, along with worms, mine, too,
Was swelling all its bulbs with vice and shame...
When, suddenly, my highest spring thou blew,
And, pure as lily, forth to thee it came.
Vile dirt subjects to thy sweet alchemy;
Under thy sunny strands and blue eyes' beam,
To balm hath turned the squalid ruin, see,
All that was sleep and dark's azure and dream.
 To serve thee, on their knees – don't spare them – stay
 My vices strong, to virtues turned today.

Wednesday, the 30th of March 1955

CLXXXI (27)

*Oricît de drăgăstoasă ţi-e îscusita limbă,
 Stiu cînd mă minți, cu toate ce-mi spui și faci pe plac,
 Neașteptat culoarea privirilor se schimbă
 Si ochii tăi o clipă se bîlbiie și tac.
 Cît mi-ești de drag atuncea! Cum îți iubesc minciuna!
 Întreg te afli-acolo, tu, cel adevărat,
 Tu, candid plin de viață, amestecînd întruna
 Păcatul ce lucește ca aurul curat...
 Si nici o vină... Răul sub tine-i calul sprinten,
 Sfărîmă stavili, inimi, să zboare unde-i ceri,
 În coastele Iubirii cruzimea-i ager pinten,
 Stau bine stropii roșii pe negrele plăceri,
 Si-ademenind lumina cu îngerii-ți perfizi,
 În iadul tău tragi cerul și astfel mi-l deschizi...*

Miercuri, 13 aprilie 1955

CLXXXI (27)

*However sweet thy skilful tongue may be,
 I know thy lies, aught sayst or dost to please.
 Thy gaze will change its colour, suddenly,
 Thy eyes an instant blabber and then freeze.
 How dear thou art then! How I love thy lie!
 For all of thee, the real one, it doth hold,
 Candid, yet full of vice, you ceaseless tie
 The sin that glows with gleams of purest gold
 To innocence... And evil by thee stirred
 Breaks bound'ries, hearts, to fly, thy restless steed,
 For Love's ribs are by cruelty best spurred,
 Red drops fit black delights the best indeed.
 With thy sly angels tempting thus the light
 Heaven to hell thou drag'st, for my delight.*

Wednesday, the 13th of April 1955

CLXXXII (28)

*Eu n-am fost niciodată ucenic;
 Dintru-nceput deplin maestru... numa
 În fața ta mă-nchin; stăpîn unic,
 Revarsă-ți harul peste mine-acuma.
 Nu te mira că-ți cer să nu-mi măsori,
 Să-mi dai tu singur tot; nu se desparte
 Iubirea ta de marile-i surori:
 Eterna Artă, suverana Moarte...
 Azi, fericite, ele nu mai săint
 Fărîmitate-n lume și răzlețe:
 Din cer, din iad, de pe întreg pămînt
 S-au strîns în geniala-ți frumusețe.
 Cînd ţin la piept făptura-ți luminată,
 Le-mbrățișez pe cîtetele-odata...*

23 aprilie 1955

CLXXXII (28)

I've never been a prentice in my art,
 From the beginning master, full... just now,
 My only lord, I bend to thee. Impart
 Thy blessing to me, who most humbly bow.
 Don't wonder that a measure I deny,
 Thou art to give me all, for always hath
 Thy love been blended with its brethren high;
 Art everlasting and most sovereign Death...
 To nothingness hath faded now their mirth,
 Dissevered round the world they stray undone.
 From hell, from heaven, from the wide-spread earth
 Thy peerless beauty gathered them in one.

When in my arms I hold thy being bright,
 All three of them I am embracing tight.

The 23rd of April 1955

CLXXXIII (29)

Mereu cerșim vieții ani mulți, așa,-n neștire,
Ne răzvrătim, ne plângem de piericiunea noastră,
Și încă nu-nțelegem că fără de iubire
Se veștejește Timpul în noi ca floarea-n glastră;
Rupt din eternitate, el vrea să rămână asemenei
Din care-altoiul subred să-și tragă sevă nouă;
Noi îl primim cu gheăță și-l răsădim în cremeni
Cînd Dragostea-i unica vecie dată nouă.
Ci-n van acum te mînii pe mine și m-arunci,
Minunile iubirii n-au stavile pe lume;
Ca Lazar la auzul duioaselor porunci,
Oricînd și ori de unde mă vei striga pe nume,
Chiar de-aș zăcea în groapă cu lespedea pe mine,
Tot m-aș scula din moarte că să alerg la tine.

CLXXXIII (29)

We always beg from life years without end,
Rebelling we deplore our frailty's doom
But, without love, we still don't understand
That Time will fade in us, like a torn bloom.
Broken from timelessness, it asks to own.
A land alike where its frail graft to set.
With ice it's welcomed, planted on grit-stone,
When Love's the sole eternity we'll get.
In vain now angerst, throw'st me 'way so scoffed,
Love's miracles no limits have at all.
The way Lazarus heard commandments soft,
At any place or time my name shouldst call,
Even in grave, the tombstone upon me
I still will rise from death to run to thee.

Luni, 2 mai 1955

Monday, the 2nd of May 1955

CLXXXIV (30)

*Tu știi ce lung și aprig luptai ca să te capăt,
Cu mine-nții, cu tine, cu pizma tuturor...
Războiul crîncen însă urmează fără capăt ;
Să te țin rob, eu, sclavul, pe tine-nvingător,
Nu cruț nimic ; cuvîntul îți cîntă osanale,
Dar lănci de gînd, catrene de versuri te pîndesc,
Duh, inimă și minte, aprinse arsenale,
Zi, noapte, geniale unelte-mi iscodelc ;
În dragoste nu este odihnă, numai moarte...
O pace-nseamnă sațiu, surîsul lînced minte,
Acel ce-ți strînge mîna și pleacă se desparte,
Dar rana mă trezește ca un sărut fierbinte :
Iubirea mea-i ca steagul în luptă norocoasă,
Cu cît mai sfîșiată, cu-aiit mai glorioasă.*

Judi, 23 mai 1955

CLXXXIV (30)

*Thou knowst how long and hard I fought for thee,
Myself, then thee and then a whole world' spite...
This fiery war still goes on endlessly ;
That I, the slave, slave thee, who'st won the fight,
Nought do I spare; my word sings to thy praise,
Yet, spears of thought, quatrains a-watching stay,
Wit, heart and mind, like arsenals ablaze,
Contrive me tools ingenious night and day ;
There is no rest in love, from death apart...
Peace means repletion, a dull smile's a fake.
He who will shake thy hand and leave, doth part,
The wound, like a hot kiss, sears me awake ;
My love's like flags in lucky battles borne,
So much more full of glory as it's torn.*

Monday, the 23rd of May 1955

CLXXXV (31)

*Nu mai hulesc, iubite, această tristă țară,
Nici lumea rea și strîmtă în care te-ai născut,
Cum nu urăsc țărâma vulgară și avară
Din care pomul mîndru zbucni, neîncăput...
Ci lupt s-o scap de viermii ce rod la rădăcină,
O-nobilez cu soiul unor ființe noi.
Îți zămislesc amante cu suflet de lumină,
Îți plăsmuiesc soți vrednici din ideali eroi...
Turnate din iubire — titanice modele —
Am stors în ele sucul a sute de vietăi,
Trăiesc în veci. Tu însă, mult mai presus ca ele,
Întreci aceste-nalte virtuți și frumuseți.
E oastea ideală, trimisă-n sărg de mine
Să ia Eternitatea cu-asalt și pentru tine.*

Luni, 30 mai 1955

CLXXXV (31)

No longer do I, love, this sad land curse,
Thy birth into this narrow world of doom,
As I don't hate the vulgar soil adverse,
Whence the proud tree burst forward, for more room...
But 'gainst the worms that bite its root I fight,
Ennable it with creatures newly bred.
Conceive thee lovers bearing souls of light,
And to ideal heroes make thee wed...
— Titanic models — moulded all from love,
I've squeezed in them of thousand lives the fire;
They'll live for ever. Yet thou art above.
Than all these virtues, beauties, thou art higher.
It's the ideal army sent by me,
For thee, too, to assail eternity.

Monday, the 30th of May 1955

*Urăi perfecțiunea de cum te-am cunoscut,
 Reci limite rigide cu aer de-nchisoare ;
 Viața-i schilodită de ea și visul moare.
 Acolo niciodată tu nu ai fi-ncăput.
 Îmi place-n tine sporul, viu, gata tot să spargă,
 Scăderi neașteptate cu-adâncul monstruos,
 Azi bunul plac, schimbarea cu unduire largă,
 Lumina-n beznă, norul ca vițiu frumos ;
 Dar spiritul în tine stăpînitor veghează,
 Nimic nu are voie să intre nechemat ;
 Rîzi, inima s-aprinde îndată cu o rază ;
 Un semn, și negrul clocoț cleștar a înghețat ;
 Strunești ca Bacchus tigrii, și-n lanț cu mîndrii lei,
 Pe mine, înjugatul la caru-ți, lîngă ei...*

3 iunie 1955

I loathed perfection when I thee beheld,
 Cold limits, stiff, with gaol-like semblance; 'tis
 What makes life crippled and all dream decease.
 And all of thee it never could have held.
 I love thy zest, alive, prone all to break,
 Now sudden falls that ghastly depths entice,
 Chance whims, then, largely-waving changes make,
 Light in pitch-darkness, clouds like splendid vice;
 Yet, thy wake spirit's ruling all, upright,
 Nothing unwont may penetrate at ease,
 Thou laugh'st, a ray will set thy heart alight;
 A sign to crystal the black whirl doth freeze.
 Like Bacchus, tigers tamest; with lions strong,
 Yoked to thy cart, myself dost spur along.

The 3rd of June 1955

*Eu nu-mi ador în tine iubirea mea răsfrîntă,
 Cum, oglindit în ape, se contempla Narcis :
 În volbura de valuri ce-ntinderea-ți frâmîntă
 — Unde foiesc balauri — nu-i tihna pentru vis.
 Dar uneori ești numai azur, rodești sirene,
 Din spumele-ți de patimi se zămislesc mari zei,
 Îți scoți toti înecații la țărmuri, ca alene
 În dragostea-ți cu toane iar să te joci cu ei.
 Atuncea plec în tine să-ți cuceresc favoarea ;
 Îți flutur oriflame, pun purpura vestmînt,
 Ca dogii cînd în larguri se logodesc cu marea,
 În sufletu-ți oceanic, nuntind, mereu m-avînt ;
 De sus, din mîndru-mi geniu armat în Bucentaur,
 Ti-arunc, inel, iubirea-mi, cătușă grea de aur.*

Vineri, 8 iulie 1955

*I do not love my own love's face in thee,
 Like Narcissus his image in the streams :
 For in the whirls that stir thee constantly,
 — Where dragons swarm — there is no peace for dreams.
 Yet, sometimes syrens breed'st, art azure pure,
 Thy passion's froth bears forth great deities,
 All of thy drowned again to shore dost lure,
 In thy love's whims to play with them at ease.
 Thy grace to win, then, I depart in you ;
 Wave oriflammes and get in purples clad,
 Like doges, when to the high seas they're wed,
 Thy oceanic soul I get into ;
 My genius, from the Bucentaur, bold,
 Throws thee love's ring, hard manacle of gold.*

Friday, the 8th of July 1955

CLXXXVIII (34)

*Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte,
Să lumea-și cată duhul în lămpile aprinse ;
Reintră în vis viața, pătrunde de departe,
Ca o mireasmă, somnul, în cărnurile stinse.
Eu stau mereu în beznă : lumina mea-i la tine
Să ochii mei o alta nu vor să mai primească.
Cum irosești aiurea plăcerile divine ?
Nu ți-a rămas o umbră de cuget să-ți șoptească
Cum dragostea-mi, mai mare ca veșnica natură,
Ti-a zâmbit adincul din nou, în zeci de fete ?
M-am despoiat de taină, de-nalta-nvestitură,
Ca să-ți îmbrac unica și goala-ji frumusețe ;
Te-am învățat iubirea, semetul zbor în slavă,
Să pier ca scorpionul de propria-mi otravă.*

Vineri, 22 iulie 1955

CLXXXVIII (34)

I watch the night fall, like a hint at death,
The world their spirit search in lamps alight ;
Life enters dream, anon ; remote, sweet breath,
Sleep pours into the flesh extinct its might.
I dwell in darkness, for my light's with thee,
And my poor eye will take no other guide.
How dost thou waste saint bliss so recklessly ?
No faint thought doth there whisper, at thy side,
How, greater than eternal nature, love
In tens of facets shaped thy depths renewed ?
I stripped my secret, vesting from above,
To dress thy beauty so unique and nude ;
I taught thee love, the daring flight up, high,
That I, like scorpions, by my poison die.

Friday, the 22nd of July 1955

CLXXXIX (35)

*Nu m-au tîrît spre tine nici stearpa desfrînare,
Nici vițul fățarnic, ci patima senină ;
Cînd fluturul își arde aripa-n lumiñare,
El nu rîvnește seul, ci magica lumină.
Mă sprijin pe-amintire-acum... și-apoi pe moarte ;
Toți ceilalți stîlpi cu lumea deodată s-au surpat,
Iubirea putrezește pe undeva, departe,
Eternitatea-i încă un vis dezaripat.
M-adun de pretutindeni, mă-nchid de-o grijă sumbră,
Mi-e sufletul zadarnic și cere să se culce ;
Prin slăvi amurgul trece misterios de dulce
Și-n umedul lui giulgiu mă-nfășură cu umbră...
Nici stea, nici cîntec : vine alt soi de noapte, grea,
Mai limpede ca gheața... și rece tot ca ea.*

Duminică, 24 iulie 1955

CLXXXIX (35)

Not barren lust did drive me to thee nigh,
Nor vice most treacherous, but passion bright;
When candles burn its wing, the butterfly
Yearns not for tallow, but for magic light.
On memory I bend... and then on death:
All other world-bound poles shrank suddenly,
Somewhere, afar, love's rotting: no wings hath,
As yet, the frail dream of eternity.
My scattered self with dark care I retreat,
My soul is vain and asks to fall asleep;
Dusk passes on, mysteriously sweet,
And its moist pall veils me in shadows deep...
No star, nor song: another night's in store,
More crystal-clear than ice... and frozen more...

Sunday, the 24th of July 1955

*Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu,
 E cum aş cere lunii să-mi ardă noaptea-n sfeşnic :
 Ti-e locul între stele... Ci, oricât de pigmeu,
 Mi-e dragostea cer, iar tu, luminătoru-i veşnic.
 Ştiu, între noi sănt două iubiri: a mea și-a ta;
 Nu ne-a-nchegat în sine o unică simțire:
 Tu firul tău oricind vrei poți rupe sau scurta,
 Dar lanțul meu rămîne și-i fără-mpotrivire,
 Nici spațiul, nici timpul nu izbutesc să-l roadă,
 Rugina deznađejdii îl lasă neatins:
 Nu-l simți cum fremătează sălbatic de întins?
 Ca să te urmărească, năvalnic, ca pe-o pradă,
 Chiar pîn' la celalt capăt al lumii de-ai fugi,
 Înverigat de tine, cît lumea s-ar lungi.*

Duminică, 31 iulie 1955

*Too weak was I to hold thee all for me,
 As force the moon in candle-sticks, at night:
 'Twixt stars's thy place... Yet, pigmy as it be,
 My love's a heaven, thou, its lasting light.
 I know, there are two loves between us: mine,
 And thine: by one strong feeling we're not tied:
 At any time thy bond thou canst untwine,
 Still, merciless, my chain clings to my side.
 And neither space, nor time can through it bite,
 Safe from dejection's rusting it will stay.
 Canst thou not feel its tremor, wildly tight?
 To follow thee, unflinching, like a prey,
 E'en at the farthest world's end, if thou'rt hide,
 Coiled onto thee, it would extend world-wide.*

Sunday, the 31st of July 1955

*Am azvîrlit cu dreapta ale Ursitei zaruri
 Și mi-ai căzut tu, vajnic mântuitor de rău;
 Azi toate-mi vin prin tine... și între mii de haruri
 Primesc chiar zorii zilei ca pe un dar al tău.
 Alături de lumina creată-n empireu,
 Iubirea fu o nouă lumină pentru lume;
 De-atuncea fiecare-n opaițu-i de hume
 O poate aprinde singur, el sieși Dumnezeu.
 În inima mea arde acest lăuntric soare,
 Din haosul vieții mi te-a dezvăluit
 Pe tine, frumusețe atotcotpitoare
 Vast cosmos, ce-n orbita-ți m-ai prins, biet satelit;
 Si-n juru-ți cu alaiul de aștri mă avînt,
 Pe muzica din sfere de-a pururi să te cînt.*

Luni, 8 august 1955

*I threw the dice of fate with my right hand
 And won thee, mighty saviour from all wrong:
 All's from thee now... in blisses without end
 The very dawn comes with thy gifts along.
 Twinned with the light that from high Heaven came,
 Love gave the world new glow: and, since that day,
 Each in his humble rushlight wrought of clay,
 Being his own god, sets it sole aflame.
 This inner sun shines in me ceaselessly,
 And from life's chaos brought thee forth, alight,
 All-overwhelming beauty: thou'st caught me
 In thy vast orbit, wretched satellite:
 And round thee with the stars' array I rise,
 To praise thee with the music of the skies.*

Monday, the 8th of August 1955

*Mi-a-mbătrînit iubirea și gloria-i pe moarte,
 Că-mi ocolești surisul și fugi de ochii mei?
 Alăturea: și parcă pămîntul ne desparte;
 Vorbit: și-i flecăreală, prin gard, ca-ntre femei...
 Te măsluiești cu-o artă prea înfirătoare
 De nu ti-as sti lăuntrul și mestesugul tot;
 Porți crima ca pe-o roză înfipă-n chiotoare.
 Si vițile,-n tine, suavi boboci își scot.
 Acum cerci să te scuturi: de ele? ori de mine?
 Dar nu te vreau prieten și nici vrăjmaș sublim;
 Înapoiază-mi iadul, demonicele-ji stele,
 Îl vom preface iarăși în cer de ne iubim;
 Nu-mi hărăzește locul, nici timpul fericirea,
 Ci tu; la piept cu tine mi-e paradis pieirea.*

Marți, 9 august 1955

*Is my love old, my glory fading dead,
 That thou dost shun my smile, my look intense?
 Thou'rt near, with the wide Earth betwixt us spread:
 We talk: a wenches' chat over a fence...
 There's horrid art in the false face thou bear'st,
 But I know all thy essence and disguise:
 Crime, like a rose, pinned to thy hasp thou wear'st,
 And vices in thee sweetest buds arise.
 Of them, or me art thou now shaking free?
 Neither for friend, nor foe sublime I yearn:
 The hell, thy devilish stars give back to me,
 If love's in us, to skies, again, they'll turn:
 For neither place nor time give bliss to me,
 But thou: my doom's a heaven holding thee.*

Tuesday, the 9th of August 1955

CXCIII (39)

*Aşa cum zilnic hrana o mărunjim în gură,
Aşijderea viaţa o destrămăm în clipe...
Iubirea de mai poate la loc s-o înfiripe,
Cum izvorî din sine, dumnezeiesc de pură.
Robi traşi pe roata vremii, stăm făr' de-mprospătare,
Si viitorul nostru e plin doar de trecut...
Nici moartea nu ne scapă... arar câte-o visare
Ne înfierbîntă fruntea, fuganic, c-un sărut.
Dar dragostea ne-adună trăirea spulberată,
Trunchiatele-i silabe poem întreg s-aştern,
Zbătăi, izbîndă, sapte, cenuşă cad îndată,
Si numai inutilul din noi este etern ;
Aievi supun vecia şi strâns de clipe-o leg
Cînd mâna-ţi, fructă albă, cu buzele culeg.*

Marţi, 9 august 1955

CXCIII (39)

Like we crumb up our food each day, the same
We break up life in instants that all lapse...
Sole love could bring it back in one, perhaps,
As, godly pure, forth from itself it came.
Slaves broken on the wheel of time, we fare,
Our future filled with nought but past, amiss,
Death clinging to us tight... just fancies, rare,
Warm up our forehead with a fading kiss.
Yet, love brings back our scattered feelings, all,
Maimed syllables the poem, full, re-cast,
Strife, victory and fact to ashes fall
And what is useless in us, sole, will last.
Eternity to moments tied I bend
When my lips pick the white fruit of thy hand...

Tuesday, the 9th of August 1955

*Eu nu cred bucuria ce-mi trimisești, capcană,
 „Că iar ți-e drag poetul, și-l chemi”...ci iau aminte,
 Mă-ntreb lăuntric, pipăi nemuritoarea rană:
 Fidelă, niciodată durerea nu ne minte.
 Tu nu știi ce amară e gloria tîrzie,
 Cind nu mai ai un dintre, s-o muști, în gura hîdă...
 Nevolnic, ți-e rușine de cruda poezie
 Ca de-o femeie gata de rîvna ta să-și rîdă...
 Iubirea, cît de pură, tot cere-o ispășire,
 Chiar între om și îngeri păcat e socotită;
 E drept să fiu eu singur prinos de izbăvire?
 Nu m-ai jertfit tu, însuți, victimă osîndită?
 De ce cu lănci de slove acum din nou m-ajungi
 Si-mi hărțuiesti, iubite, Destinul, să-l străpungi?*

Joi, 11 august 1955

The joy thou'st sent to trap me can't be real,
 "The poet, dear again, call'st..." I take heed,
 I ask myself, the timeless wound I feel:
 Faithful, pain never lies to us, indeed.
 Thou dost not know how sore late fame can be,
 When teeth, to bite it, thy wry mouth hath none...
 Weak, thou'rt ashamed of cruel poetry,
 Like of a wench who takes thy zeal for fun...
 However pure, love asks for penitence,
 Even 'twixt man and angel thought to be
 A sin: should I, sole, be deliverance?
 Since thou, the sentenced victim, sentenced me?
 Why dost thou reach me with words' spears, anew,
 Chasing my Destiny to stab it through?

Thursday, the 11th of August 1955

*Tu mi-ai cules, iubite, pentru eternitate
A cugetelor mele mireasmă, poezia.
Acum trimiți asupră-mi disprețul și urgia,
Dar sagurul rămîne cînd pier florile toate.
Iubirea ta cu grindenii, zorită să zdrobească
Și-n drumu-i meteoric să treacă mai departe,
Nu mi-a cruceat un petec de suflet... Totuși, iar te
Implor să cazi pe mine cu vîpia-ți cerească...
Se sparge norul... iată, tu ești întreg lumină,
La care-mi zvînt durerea, urc crengi, dau flori, rodesc...
Chiar gheăța ta mi-e hrană; în taină o-mblînzesc,
Ea-mi ține duhul proaspăt și inima virgină...
Si, umbră, în tot locul de tine-alături săint,
Căci umbra e ecoul luminii pe pămînt.*

Miercuri, 17 august 1955

*Thou'st harvested, my love, from me, for aye,
The balm of all my wits, my poetry.
Now thy contempt and wrath thou send'st on me,
Yet, honeycombs remain, when all blooms die.
Thy love that sped with hail to crush and beat,
Then to pass on, like shooting stars, its way,
No patch of soul hath spared me... Yet, I pray,
Make fall on me thy godly scorching heat.
The cloud breaks... see, thou art all wrought of light,
In it I dry my pain, branch, bloom, fruit breed...
On thy ice, even, taming it, I feed,
It keeps my heart unspoilt, my spirit bright.
And, shade-like, I am by thee, day and night,
For shade's the earthly echo of the light.*

Wednesday, the 17th of August 1955

*Alungă vicleşugul și nu da crez poveții
 Să minți iubirea, strîmbă s-o guști, ca pe-o merinde:
 Lumina voluptății depline îți aprinde,
 Ea pîrguieste carnea, acest fruct dulce-al vietii...
 Vrei să rămîni copila cu săni suavi și coade?
 Dar floarea fecioriei se scutură la fel:
 Închipuirea, vierme flămînd, în duh o roade
 Și-i putrezește sacra sămîntă, fără tel.
 Oricît ar fi fătișă, iubirea-i tot o taină:
 Ne vizitează-aicea, dar stă în altă parte;
 Sărutu,-mbrătișarea îi sănt numai o haină
 Cu care se-nveșmîntă în lumea de sub moarte...
 Atunci înr-o văpaie și noi ne-nvăluim,
 Măcar ca licuricii să ardem cît trăim.*

Miercuri, 17 august 1955

*Reject all cunning, don't believe one should
 Cheat love and taste it like a dish, amiss:
 For love lights up the glow of perfect bliss,
 And makes flesh mellow, life's sweet fruit and food...
 Fair-breasted child, with tress'd hair wilt thou stay?
 Maidenhood's bloom is fading, all the same:
 Fancy, keen worm, corrodes its soul away
 And its saint seed will rot without an aim.
 However downright, love's a secret, sheer,
 Oft calls upon us here, but dwells elsewhere:
 Kiss and embrace are nothing but a gear
 Which, in the world below death, it doth wear...
 Then we wrap up in blaze, in our turn,
 At least like glow-worms through our life to burn.*

Wednesday, the 17th of August 1955

CXCVII (43)

*Nu-ți cer deloc credință, mi-e de ajuns iubirea,
 Ca sfîntul trup, în orice fărîmă ea e-ntreagă ;
 Cu tine-odată-n brațe am strîns nemărginirea ;
 Ce-mi pasă că și alții rîvnesc s-o mai culeagă !
 Urzind din haos lumea, în vasta-i rătăcire
 Stăpînul a-ncărcat-o de nebunia sa ;
 Dar i-a adaos, unic leac de tămăduire,
 Iubirea, cheia bolții cu harul de-a visa...
 Eram în aurora de aur a iubirii,
 Privirile aprinse creară ceruri noi ;
 De cum veni amiaza, canicula iubirii,
 Tu tot mai groase umbre de-ngheț pui între noi ;
 Dar te strămut în mine cînd pleoapele s-ăstern,
 Alcătuită-aievea din tot ce ai etern.*

Duminică, 28 august 1955

CXCVII (43)

No faith I ask for, thy sole love will do
 That's whole, like the Saint Body, in each bit.
 I hold the boundless tight, along with you,
 What do I care that others yearn for it?
 God wove the world from chaos in a streak
 Of folly, filled with lunacy extreme :
 Yet, added to it an all-heal unique :
 Its keystone, love, and the saint gift to dream.
 At the gold dawn of love we were, above,
 The ardent looks created other skies.
 Now, in the noon canicular of love,
 Thou put'st between us shades on shades of ice.
 Yet, when my eyelids fall, thou mov'st in me,
 Wrought real of all thou hold'st eternally.

Sunday, the 28th of August 1955

CXCVIII (44)

*Îți altoiseși firea pe glori și trufie,
O gingeșă mlădiță pe-un vechi trunchi scorburos ;
Cu vine tari, flămînde, zvîcnite drept din glie,
A mea-și urcase soiul sălbatec și vînjos... .
Pornisem din obîrșii potrivnice unirii,
Dar ne chema lumina aceluiăși văzduh ;
Cu vîrfuri deopotrivă în slăvile gîndirii,
Ne-am întîlnit acolo, în pur azur de duh !
Sus, creștete-mpletele în artă și visare,
Zvîrlisem orice-amestec cu lumea de sub noi,
Cînd din seniul aprig suit, pîn' la pierzare,
Larg, fulgerul iubirii izbi în amîndoi :
De-atunci mă zbat și suflu, văpaia să-i sporesc
Să ardem împreună de-același foc ceresc.*

Luni, 29 august 1955

CXCVIII (44)

On pride and fame thy self thou didst engraft,
Frail shot, that on a hollow trunk did feed :
With strong and hungry veins did mine, thereaft,
Raise straight from earth its wild and sturdy breed... .
From founts to blending hostile did we spring,
Yet, we were lured by the same heaven fair :
We both our peaks to thoughts' high skies did bring,
And met in azure and pure spirit, there !
Brows twinned in art and dream, we'd won that height,
Cutting all bond with the low-standing world :
When from the blue, reached hard, till out of sight,
Love's lightning, large, on both of us was hurled :
Since then I've fought, blown to increase its flame,
So that the blaze that burns us be the same.

Monday, the 29th of August 1955

CXCIX (45)

*Domniță a grădinii cu merele de aur,
De-acolo ți-ai luat sănii de mîndră Hesperidă?
Să verzii ochi atlantici, din ce pierdut tezaur?
Să părul tors din noapte, somptuos ca o hlamidă?
Eu singur îți știu taina cînă lung ți-alint aleanul
Să trupul în săruturi ți-l prind ca-ntr-un năvod.
Visez că sănt Hercule și iar despic oceanul,
Ostrovul seciorelnic să-ți jefuiesc de rod.
N-am să mai fug: nu caut alte mărețe fapte,
Poetii rămîn astăzi eroii omenirii!
La albele-ji picioare torc versuri zi și noapte...
Mi-ai încleștat pe soartă cătușele iubirii:
Să-ți cînt doar frumusețea mi-e unica ispravă,
Nemuritoarea-ți formă pe veci s-o-nalț în slavă.*

Marți, 30 august 1955

CXCIX (45)

Queen of the golden apple-garden, dost
Thou have thy proud Hesperian breasts from here?
Thy green Atlantic eyes, from what hoard lost?
Thy night-spun hair, rich as a royal gear?
I know thy secret, sole, slow soothing thee,
When kisses round thy body, net-like, weave.
I dream I'm Hercules and split the sea,
Thy maiden island's harvest that I thieve.
No more exploits: I will not run away,
Poets are now the heroes of mankind!
At thy white feet I spin verse night and day...
Love's manacles on my fate thou didst bind:
My only deed is, now, thy charm to praise,
To heavens' heights thy timeless shape to raise.

Tuesday, the 30th of August 1955

Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea,
 Cum face cămătarul cu victimă plăpîndă ;
 Dar m-a-nșelat : nu numai că nu-i opri sporirea,
 Ea însăși s-a adaos la dragoste dobîndă.
 Aci-ți socot un zîmbet mai rău ca o capcană.
 Aci-mi-ntinde-un înger aripa-mbrătișării ;
 Atingerea-ți acuma mi-e har, acum prihană,
 Și iarăși curcubeul sugar al împăcării...
 Atîtea vii venituri și bogății de chinuri,
 Fac sufletul o pungă cu avuții de moarte ;
 Mi-e dör de săracie cu marile-i seninuri,
 Cînd adoram o umbră și încă de departe...
 Dar tu nu ține seama, ci iartă-mă mereu :
 Așa toți credincioșii îi fac lui Dumnezeu.

Miercuri, 31 august 1955

That jealousy would ruin love, I thought,
 As usurers with their frail victims do :
 But no : not only greater love it brought,
 But added up to it, as interest, too.
 As dangerous as traps thy smiles can be.
 Then the embrace of angels' wings I seize.
 Thy touch now bliss, then sin bestows on me.
 Then peace's lapsing rainbow gives me ease...
 Too much live income, richest pains I've seen,
 That make the soul a purse with lethal hoard :
 I do miss poverty, its heights serene.
 When — and from far — a shadow I adored...
 But do not mind, and pardon me anew,
 All faithful ones do so with the Lord, too.

Wednesday, the 31st of August 1955

*Iubirea-i neclintită? Îți schimbi numai iubiții?
 Arunci alte noi vreascuri pe-același foc mereu?
 Gheena ta nu arde decât pe osândijii
 La dragostea eternă? Atunci acela-s eu.
 În alba-ții demonie căzut fără scăpare,
 Presimt ce-i veșnicia cu fiecare chin,
 Și simțurile-mi, șase năpârți spăimîntătoare,
 De tine asmuțite, mă-mbată cu venin.
 De gerul voluptății durerile-mi scînteie,
 Și vițiu, deodată năprasnic diamant,
 Plăcerea îmi resfiră în mii de curcubeie,
 C-un capăt în edenuri, scrișnirea-n celălalt...
 Și plâng, Adam nemernic, la sacre porți de rai,
 Din iadurile-ții nalte afară cînd mă dai...*

Vineri, 9 septembrie 1955

Thy love won't change? Only thy lovers do?
 Same fires flume new faggots, ceaselessly?
 Thy hell burns up but those convicted to
 Eternal worship? Why, then, that is me.
 In thy white demonry I hopeless fell,
 And in each torture feel eternity:
 My senses, as six ghastly asps of hell,
 Imbue my mind with poison, stirred by thee.
 The frost of oliss doth make pain sparkle, cold,
 And vice, that diamond fierce, at once doth smother
 To thousand rainbows my delight, that hold
 Eden on one end, gritting on the other.
 Poor Adam, at saint Heavens' gate I cry,
 When thou dost chase me from thy hell so high.

Friday, the 9th of September 1955

*Jubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spațiu;
 Tu patima-ți imprăștii pe-un cîmp fără hotare:
 Amici, cai, puii, canalii, femei, cîini, printi... n-ai sănii!
 În dragostea mea, veacul abia-i o sărutare.
 Te-mbrătișez, și-o oră nu-mi descloștează brațul;
 C-un vers ți-așez icoana în piscuri de milenii;
 Vînez eternitatea să ți-o-mpleteșc în lațul
 Cununii pentru fruntea răspîntie de genii...
 N-ajunge o viață? A mea prin tine crește;
 Mi-e-o viață clipă în care mă privești,
 Belșug de nemurire surîsu-ți dâruiește,
 Jubirea-mi leonină numai cu ea hrănești:
 Durere, soartă, moarte săn partea celorlalți,
 Deasupra lor, prin mine, transcenzi și te înalți.*

Luni, 12 septembrie 1955

*My love in time and thine in space extend:
 Thou scatter'st passion round thee boundlessly:
 Friends, horses, serfs, rogues, dames, dogs, lords... no end!
 With me, a mere kiss is a century.
 I hold thee: hours can't my arm bring down:
 A verse thy face in agelong peaks will seat:
 I hunt the timeless, wreath it in a crown
 For thy high brow where genii do meet...
 One life is not enough? Mine grows through thee:
 In thy sole glimpse a life-span I can read,
 Thy smile's a boon of immortality,
 Which, 'lone, my love, as lions strong, can feed:
 Pain, fate and death are others' lot: above
 All these, thou art transcending, through my love.*

Monday, the 12th of September 1955

*Ne-nvăluia misterul unei iubiri de zei
Ce și-au ales sălașul în lumea trecătoare ;
Ciclopeene ziduri de dragoste-nfipsei
În carneea ta uitucă și alunecătoare...
S-a năruit iubirea, de lut la temelie ;
Nici patimile — stîlpii — n-au mai rămas... Stăm sterpi...
Ne ocolesc cu grija amici, vrăjmași : se știe,
Ruinele de temple-s cuibare mari de șerpi.
Ei suieră din găuri? E inima mea prinșă
— Stafie-a nemuririi cînd tainici zei, eram —
Ea s-a păstrat acolo, chiar sub moloz, nestinsă,
Un ciob, dar arde-n colțul unde te adoram...
Tu te-ai întors în slava vîrtejului lumesc ;
Păcatul fericirii eu singur ispășesc.*

Marți, 13 septembrie 1955

We knew the mysteries of gods' love, who
Chose as their home this world of lapsing ash :
Cyclopedian love walls I pressed into
Thy slippery and most forgetful flesh...
Founded on clay, love crumbled down and died :
Not e'en its poles — lusts — stand... Void, on our own
We stay, shunned by both friends and foes... 'Tis known
That ruined temples serpents' nests do hide.
Is that their hiss in holes? My heart's trapped there,
— Ghost of our timeless secret deity —
Preserved, still ardent under ruins, ere,
A chink ablaze, there where I worshipped thee...
Back to the world's vain whirl, thou'rt left me 'lone,
To pay the sin of bliss, all on my own.

Tuesday, the 13th of September 1955

*Mi-a trebuit întreaga văpaie-a poeziei
 Cărbonele iubirii să schimb în diamant;
 Dar strălucești de-acumă pe fruntea veșniciei,
 Răscumpărat de-a pururi obștescului neant...
 Puterea mea e jarul încis, ca-n nestemată,
 Ce arde dur și rece-n lăuntricul său joe:
 De la crearea lumii, cu astrii toți deodată,
 Nu se mai stinge-n mine originarul foc.
 E cît un bob, dar ține virtuțile esenței;
 E diamant, ce roade oțel și munți de stei...
 Cu el îți tai fereastra-n pereții existenței,
 Să intre nemurirea cu tot văzduhul ei.
 Și-ntr-un vîrtej de versuri arzind diamantine
 Seduc eternitatea, iubite, pentru tine.*

Sâmbătă, 17 septembrie 1955

I needed all the flame of poetry
 To change love's coal to diamond: now, re-born,
 Thou crown'st the forehead of eternity,
 Far from the vulgar void for ever torn...
 My might is burning, like in gems, screened 'way,
 In its own inward spark, stone-hard and cold:
 Since worlds were wrought, with stars along, its ray
 My timeless flame, is shining high and bold.
 'Tis grain-small, but it holds the essence all:
 A diamond biting steel and mounts' rough stone...
 Thy window it can cut into life's wall,
 The timeless, with its skies, to make thy own.
 In whirls of gem-like sparkling verse, for thee
 My love, I'm luring all eternity.

Saturday, the 17th of September 1955

*Ştiu să-o voi esc; aceasta mi-e ultima viaţă...
 Nu mai renasc de-acumă, căci, iată, te-am găsit.
 Deschizi eternitatea: în pacea ei măreaţă
 Se-ncheie rătăcirea-mi c-un glorios sfîrşit...
 Sînt mai bătrîn ca moartea; născut mai înainte
 Ca stricătoarea-i umbră să fi intrat în lume.
 Am supt nemuritorul săn al iubirii sfinte,
 În rînd cu Archetipii fără de veac, nici nume...
 Dă-mi mâna, nu-i nevoie de-uripi... O-mbrăişare:
 Misterioasa carne se face duh în noi;
 De dincolo de ceruri se-ntinde-o aşteptare,
 Perechea cea pierdută să vie înapoi...
 Ce astri, sus, acolo, cad jertfă împlinirii,
 Junghiaţi pentru ospătul de foc al regăsirii?*

Dumnică, 18 septembrie 1955

*I know and want it: my last life is this...
 I will not be re-born, for I found thee.
 You open timelessness: in its great peace
 A glorious end will close my vagrancy...
 Older than death I am: I was born long
 Before its lethal shade to this world came.
 I sucked the timeless breast of love, along
 With Archetypes that have no age or name...
 Thy hand: no wings are needed... An embrace
 The secret flesh will make to spirit turn:
 A yearning stretched from yonder skies I trace,
 That the lost mate should finally return.
 What stars, high, there, to our fulfilment preyed,
 And stabbed for union's feast of fire, fade?*

Sunday, the 18th of September 1955

Te-ncununam cu gînduri de slavă și mister,
 Ca într-o liturghie slujită-mpătimirii,
 Cerseam extaz cu aripi de flăcări în eter,
 S-ajungem ipostaza de spaime a iubirii...
 Dar mi-ai părut prea fraged, prea ginggaș la-nceput,
 Tumultuosu-mi geniu întreg să ţi se-nchine:
 Ca-n dragoste-ji îngustă să-ncap, să mă strămut,
 Tot ce fu greu și mare am azvîrlit din mine.
 Am înghețat acolo sub bolta idolatră.
 Genunchi plecați și frunte pe lespezi mi-am tocit...
 N-a scăpărat o zare în golul tău de piatră.
 De ce m-arunci acumă cînd încă n-am murit?
 Din ocnele iubirii, îmbătrînit, steril,
 Mă-ntorc cu greu la mine, ca dintr-un crunt exil.

Sâmbătă, 9 octombrie 1955

With thoughts of fame and mystery I crowned thee,
 Like in a liturgy that passion praised,
 Begging for fire-winged ecstasy,
 To love's fierce state of awe that we be raised...
 Yet, first, too soft, too frail thou seemed, to make
 My stormy genius in submission stay.
 Moved in thy narrow love, lest it should break,
 What's hard and huge in me I threw away.
 Under the vault idolatrous I froze,
 Bent on the slabs, I wore my knees and brow...
 In thy stone void no spark of sky arose.
 I'm still alive, why dost thou spurn me now?
 From love's salt pits I turn, grown old, sterile,
 Back to myself, like from a rough exile.

Saturday, the 9th of October 1955

Că m-ai trădat tot timpul nu-ți socotesc o vină.
 Păcatul e că astfel pe tine te trădezi;
 Ești propriul tău Iuda; împins de negre piezi,
 Îți vinzi unor Caiase înalta ta lumină...
 Mai tragic ca un tipăt din mine a fășnit,
 Sfâșietor, sonetul ce fi-am trimis aseara.
 Ocări, blesteme, imnuri, acolo s-au ciocnit,
 În iures, îngeri, demoni, val mă cutreierără.
 Ca lebăda ce moare și cîntecul își tipă,
 În spasmul destrămării fi-am scris, înăbușit
 De-un gîlgîț de suflet agonie, pe sfîrșit...
 Si mîna cu condeiul căzu ca o aripă.
 Culcai pe masă tîmpla și, așteptînd pieirea,
 Crezui că este moartea... era, vai, tot iubirea!

Joi, 7 noiembrie 1955

Thy constant treason, love, I will not blame.
 Pity that thus thine own self dost betray:
 Thou'rt thy own Judas: dark signs led thee 'stray
 To sell to knaves Caiaphas-like thy flame...
 More tragic than a scream burst forth from me
 The sonnet that I sent thee yesternight.
 Oaths curses, hymns clashed in it: stormily
 Angels and demons swept through me in fight.
 Like swans that scream when their death-song they sing,
 In dissipation's spasm I wrote thee,
 Choked with a gust of soul in agony...
 And, with the pen, my hand fell like a wing.
 My temple down, I waited for the chill,
 "Tis death" I thought... and, woe, it was love still!

Thursday, the 7th of November 1955

Să nu crezi că iubirea e numai vicleșuguri,
 Dulci mreji de carne, undiți de zîmbet și privire.
 În fructul tainic, încă nebănușit în muguri,
 S-amestecă tot cerul, setos de zămislire.
 N-ai teamă, nu ne este iubirea eretică :
 Călcăm noi doi vreo lege a inimii-n picioare?
 Dar dragostea în lume e-atîta de pitică,
 Încît ce nu-i încape în calapod o doare...
 Stăm adumbriți de-o taină prielnică durerii,
 Cumplită frumusețe de chinuri ne perindă.
 Rămîi cu mine pururi în tîrgul de mizerii,
 Îți săint o credincioasă și magică oglindă ;
 Te-arăt mereu dîrz, tînăr, frumos și înțelept
 Și de te strîmbă lumea, te vezi în mine drept.

Duminică, 20 noiembrie 1955

Don't think that love is wrought of cunning, nay,
 Sweet traps of flesh, looks, smiles, all baiting in.
 Its secret fruit, that buds still hide away,
 Blends all the sky-height, for conception keen.
 Don't fear, no heresy's our love: do we
 Some secret heart's law thus trespass or break?
 Yet, love's so tiny in this world that, see,
 What's too huge for its puny mould, doth ache...
 We're shaded by a grief-bound, secret care,
 The horrid beauty in the pain we see.
 Stay with me in this misery-wrought fair,
 Steadfast and faithful mirror I'm to thee:

I show thee firm, young, beautiful and wise,
 May folks distort thee, straight from me thou'll rise.

Sunday, the 20th of November 1955

Eu nu-ți cer fericire, această toropeală
 De sobă oarbă-ncinsă c-un vreasc făr' de lumină...
 Iubirii tale — sacră cruzime genială —
 De nu-mi dai izbăvirea, cer arderea deplină.
 Nu-mi mai ajunge viața cu ani hotărnicită
 Și valul ei de veacuri rozind adînc din noi:
 În dragostea eternă ea trebuie sorbită
 Cu tot ce are-n funduri — și perle, și noroi.
 Atunci ieși-vom slobazi pe veșnice meleaguri,
 Lăsând în clisa lumii doar uriașe urme,
 Pentru sărmanii oameni nedepășite praguri,
 În care fără pace după comori să scurme:
 Către această slavă mă pregătești tu oare
 Cu-atâtea lungi și aprigi dureri mîntuitoare?

Miercuri, 18 ianuarie 1956

Not bliss, this torpor, do I ask from thee,
 Blind stove, with lightless brushwood set on fire...
 From thy love — saint ingenious cruelty —
 If no relief, I ask to burn entire.
 Life, bounded by our years, is not enough,
 We, by its agelong turmoil deeply hurt:
 It must be drained into eternal love,
 With all its bottom holds — both pearls and dirt.
 On timeless lands we'll rise, then, with no care,
 Leaving but traces, huge, in the world's clay,
 To simple folk unflinching thresholds, where
 For treasures restless digging they will stay.
 Dost thou prepare me for these skybound reigns,
 With these so long and rough relieving pains?

Wednesday, the 18th of January 1956

Mă-mbiu doar cu o cupă de dragoste? Eu cer
 Să urc iubirea toată, cum urci o înăltime:
 Sub orice pas să-i crească o nouă adâncime.
 Și-nținderea-i cît lumea s-o-ncercuim cu cer.
 Îți dau împărăția cea făr' de vătămare
 În care oști și arme sănt pururi de prisos...
 Cînd aur, slavă, rugă cad, nu mai au folos,
 Eu te răscumpăr morții cu cîntec și visare!
 Nu! Stelele și sorii n-au nici o-nțietate,
 Sînt fructele luminii ce-a-nsamînat pustia...
 Din ale noastre rîvne-și ia hrana vesnicia;
 Noi cu o-mbrățare rodim eternitate...
 Înălță-ți suful, duhul... și dă-mi acel sărut
 Că-e-a-nceput pe gura celui fă' de-nceput.

Simbăta, 4 februarie 1956

One cup of love thou offer'st? I demand
 To mount it full, the way one mounts a hill
 And every step should make it deeper still,
 Its world-wide span with sky that we surround.
 I'm giving thee that realm untouched by wreck,
 Where weapons, armies, useless stay for aye,
 When no more good are gold, fame, prayer high,
 With song and dream from death I'll buy thee back.
 No! Stars and suns have no supremacy,
 The fruits of light that brought to deserts seed...
 Upon our strains the timelessness doth feed.
 With one embrace we breed eternity.

Thy breath, soul, raise... That kiss on me impart,
 That started on His lips, who knows no start.

Saturday, the 4th of February 1956

Nu mai cunoști această licoare cristalină?
 E dragostea: strivită în teascul greu de chin,
 Dintr-un sonet într-altul am tras-o ca pe-un vin,
 Si vers cu vers, de-a lungul, am limpezit-o, lină.
 Ca ochiul unui înger îi este-acum candoarea;
 Tumult și spumă, drojdie în drum a lepădat;
 Din cruda fermentare atât a mai păstrat,
 Îmbătătorul spirit, tăria și ardoarea.
 De oriunde fîsnește, o rază stă viață:
 La piept strîngînd cu milă amarul nostru ieri.
 În tainica-i lucrare iubirea ne învață
 Că e și-o fericire urzită din dureri:
 Potrivnicile-arome zîmbind, în ea lembină...
 Pocalul sus... și-nchină: îți torn să bei lumină.

Sîmbătă, 11 februarie 1956

This liquor crystal-clear dost no more know?
 'Tis love, that I in pain's hard press did smother,
 Poured, wine-like, from one sonnet to another,
 And, verse by verse, distilled it, pure and slow.
 Its candour, now, is like an angel's eye:
 Turmoil, froth, dregs, it all hath left behind:
 From raw fermenting, sole, in it thou'lt find
 Ravishing spirit, strength and ardour high.
 Wherever it bursts forth, a ray breeds life,
 We clung with pity to past bitterness.
 Love tells us in its secret-working strife
 That there is, too, a pain-wrought happiness:
 Contrary savours, smiling, blends its might...
 Thy goblet high... and clink: I pour thee light.

Saturday, the 11th of February 1956

CCXII (58)

Iar îți citesc răvașul, nu-ndeajuns de lung; și
 Vai, tu strecori minciuna și-n cuminecătură. .!
 Venin îmi este dorul, că uneori ajung
 Să nu mai știu iubirea deosebi de ură...
 Crezi tu că poți cu vorbe să-nșeli eternitatea
 Si dragostea s-o saturi cu pleava ta măruntă?
 Ca o fecioară, vorba își dă virginitatea
 Doar mirelui, poetul, și scrisul e o nuntă...
 Îmi fac din orice cuget o patimă adîncă,
 Si-n spațiul durerii te caut nemăpacat.
 Întoarce-te din valuri, săntărmul tău de stîncă,
 Chiar de-ai făcut periplul întregului păcat.
 Vom arde tot trecutul cu spame și rușine
 Pe rugul bucuriei ce-ai să aprinzi în mine.

Duminică, 16 februarie 1956

CCXII (58)

Thy lines, not long enough, I read anew.
 Woe, thou liest even taking the Saint Host.
 My yearning such a poison doth imbue,
 That love from hatred I can't tell, almost.
 Thou think'st thy words can cheat eternity,
 And love with thy quaint husks canst make feel fed?
 Maiden-like, words yield their virginity.
 Sole to the poet, groom by writing wed.
 In each my thought I deepest passion pour,
 In pain's realm looking for thee restlessly.
 Come back from waves, I am thy stone-wrought shore,
 Mayst thou have gone through sin entirely.
 We'll burn the past that's full of fears and shame,
 On the joy's pyre set in me aflame.

Sunday, the 16th of February 1956

Vrei să te smulgi din mine? Smulgindu-mi ochii poate...
 Si nici atunci... De-a pururi stai dincolo de ei,
 În tot ce este-n mine duh de eternitate,
 În însăși nemurirea în care-am să mă-nchec.
 Ce-mi pasă că iubirea, ca luna, are faze,
 Cînd crește și cînd scade pînă la-nținecime;
 Oceanul meu de patimi, robit de-a tale raze,
 Tălăzuind, lunatic, se umflă spre-năltime?
 Ce mîndră limpezime-n zenitul suferinții!
 Deodată-n miu de valuri mă sparg să te răsfrîng...
 Ne-atragem unul pe-altul cu forța năzuinții,
 Dar cumpăna ei fixă — pămînt și cer — n-o-nfrîng.
 Si totuși, uspră-i lege poetul vă-nfrunță:
 În orice vers se scaldă, de sus, splendoarea ta.

23 aprilie 1956

Will'st thou tear 'way? Tearing my eyes, maybe...
 Not even then... Beyond them, thou dost stand,
 In all that's timeless spirit within me,
 In the eternity where I will end.
 That love hath moon-like phases, I care not:
 Now grows, now lowers down to darkness deep.
 Slaved by thy rays, my sea of passion, hot,
 Billowing, moon-bound, swells, the heights to sweep:
 In pain's high zenith, what a clearness bright!
 To thousand waves I break to mirror thee,
 Each-other we attract with yearning's might,
 Its balance — earth and sky — is, yet, with me.

Still its rough law the poet will defy,
 For every line's imbued with thy charm high.

The 23rd of April 1956

CCXIV (60)

De ce numai pe tine tu însuți te iubești?
E lege frumusețea să o adori oriunde.
Oglinzi și ochi întreabă, și toate vor răspunde
Că domn al frumuseții, pur arhetip, tu ești.
Cum, geamănă, te-mbibă lăuntrica splendoare
— Eter arzind de taine, de gînduri și simtiri —
Tu,-naltă ipostază a cărñii trecătoare,
Ai luat în lume locul pierdutiei nemuririi...
Nu-i crimă că picioru-ți ne calcă, viermi în drum,
Nici vițiu că-ți storci hrana din sufletele noastre;
Căzindu-ți jertfe,-ajungem la ceruri, măcar fum,
Să, mistuiti de tine, urca-vom poate-n astre!
Lăsindu-ne tulpina osindelor întregi,
Tu,-n treacăt, numai floarea păcatului culegi.

Joi, 3 mai 1956

CCXIV (60)

Why dost love only on thyself impart?
The law's to worship beauty anywhere.
Ask mirrors, eyes, and all will answer fair
That beauty's lord, pure archetype thou art.
Since inner splendour, twin, imbues thee now
— Ether ablaze with thought, sense, mystery —
The highest state of passing flesh art. Thou
Stand'st for the world's lost immortality...
No crime's thy treading on us, worms, thy way,
Nor vice thy feeding on our souls, for, see,
At least as smoke we'll reach the sky, thy prey,
And soar up to the stars, consumed by thee!
The stems of doom, all, thou dost leave to us
And pick'st the bloom of sin as thou dost pass.

Thursday, the 3rd of May 1956

CCXV (61)

*Tu îți vînezi iubitii tot ca pe cerbi, din goană,
În zvonul de petreceri, cu spângi de posie-n mîini,
Doar să le smulgi din crăștet, trofeu, mîndră coroană...
Ce-a mai rămas lași apoi pentru valeți și cîini.
Dar nu-i nimic, iubește, în orice chip, n-ai frică:
Cereasca moștenire, păcatul radios,
Din carne sau din suflet asupra ta ridică
În van un pumn de fulger... nu cade mînios;
În spaimă să nu-i fie tocniurea lui zmintită
De vreun sărut, de-o taină, din șartul ei etern
— Oricît de blestemată și-oricît de osindită —
Iubirea-n veci nu este primită de Infern.
În loc de iadul pașnic ferit de-a ei dezastre,
Ea arde în gheena din inimile noastre.*

Martî, 15 mai 1956

CCXV (61)

Like stags hunt'st down thy lovers, on the run,
In the feasts' din, armed with the spears of lust,
Tear'st off their crown, proud trophy, for thy fun...
What's left, to dogs and servants dost then cast.
But do not mind, love any way, no strain:
The glowing sin, saint Heavens' legacy,
From flesh or soul doth raise on thee in vain
A lightning's fist... it won't fall, angrily,
For fear some kiss, some secret should set 'stray
Its essence from the course where it doth dwell
— However curst and nayward — love will stay
For ever banished and away from Hell.
Instead of hell, spared of its doom, and tame,
Love in our hearts' Gehenna stays aflame.

Tuesday, the 15th of May 1956

Tu ai numai ureche de-ți trebuie cuvinte?!
Alt soi de graiuri nu simți? Cu inima n-auzi?
Vai celor ce au seinic doar creierul cumințe!
Si pentru taina lumii doar ochii călăuzi!
Eu schimb, încurc stihia: poet și argonăut,
Cer părului tău aur și pînțecului vis,
Lumina feței tale cu buzele o cauți,
Și-n strînsu-mbrăjișării m-afund ca-ntr-un abis.
Nu-mi cîrmuiesc eroii corabia iubirii,
Ci tu mi-o portă, zeiță de gheată și furtuni,
Din tremurul nădejdit în spaimele pieirii,
La nici un fjarm, prin tulburi ialazuri de minuni.
Și rătăcesc în tine, cu versuri sfîșiate,
Sub sămbra fericire de stele cu păcate.

Duminică, 15 iulie 1956

Hast thou but ear that thou need'st words? Feel'st thou
 No other voices? Can thy heart not hear? Poor they, who to their tame brain's council bow,
 Led by eyes, alone, through the world's secret sheer!
 I, jargonaut and bard, the torments blend,
 And ask thy hair to glow, thy womb to dream,
 Thy brow's light with my lips. I'm searching, and
 I sink in thy embrace's void extreme.
 Not heroes do my love's great vessel guide,
 But thou, goddess of storm and ice, afore,
 From trembling hope to death most fierce, through wide
 Uncertain gales of marvels, to no shore.

I stray in thee, my verse at amiss,
 Under the sirful stars' bleak joy and bliss.

Sunday, the 15th of July 1956

REV. M. L. JONES

*Iubirea este geniu: cum poți să o pui în frâu,
 Să-ți poarte faetonul în trap, la preumblare?
 Că mă sfîșie leul, nu-i crimă, nici desfrâu,
 Să gloria-i un monstru la fel, cu colții și gheare.
 Să te ciștig, bat cerul și iadul, nemurirea,
 Rupăripile vremii și — demiurg rapsod —
 Sub tine-mi pun cerbicea, chiar de mi-ai fi pieirea,
 Dar inima ta mîndră ce dulce eșafod!
 Cu-naltele abateri, semeață erezie,
 Croim albastre zboruri peste-un noroi bâtrân
 Si ni-e datoare viață că-i dăm o poezie
 De care o să asculte, cîndva, ca de-un stăpîn:
 Noi doi lăsa-vom lumii un duh ce nu se schimbă,
 Căci noi și veșnicia vorbim aceeași limbă.*

Duminică, 22 iulie 1956

*Love's genius: how could it bridled be
 To draw thy phaeton, a-trotting, tame?
 No ribald crime's the lion's tearing me,
 A beast, alike, with claws and fangs, is fame.
 I challenge sky, hell, immortality,
 To win thee, break the wing of sky and, — bard —
 Almighty — should I even die by thee,
 Lay to thy might — What scaffold sweet thy heart!
 Our high sins, this our haughty heresy,
 Knits blue flights over our worn-out clay.
 Life is in debt to us for poetry,
 Which, some time, like a master she'll obey:
 We'll leave the world a spirit that won't change,
 Our words near those of timelessness do range.*

Sunday, the 22nd of July 1956

CCXVIII (64)

Îți scriu sonete... rîvnă pitică și deșară, Cînd tu ești întruparea celui mai pur sonet! Nu te-a făcut natura; ci, în supra-mări artă, Chiar Cel Etern te scrise cu minu de poet. Ce-adânc rimăză-ți ochii cu cerul vast de vară, și buzele sănătoase sunt rima suavei aurori, Iar duhul, panoplie de foc, fără povară, Stă-n carne cu lumina asijderei surorii... Cum se mlădie versul grumazului, răsare Un istm de frumusețe, să lege-n armonii Nemuritoarea strofă a pieptului, din care Ies brațe-ngemăname ca două melodii: Si-un orizont de slavă în tine-nchizi, și iezi Cu gloriease coapse sonetul cînd închei.

Duminică, 19 august 1956

CCXVIII (64)

I write thee sonnets... pigmy strife in vain,
The purest sonnet in thy self dost blend.
Not Nature wrought thee: in His highest strain
The Timeless One wrote thee with a bard's hand.
How deep thy eyes rhyme with vast summer skies,
And thy lips are the rhyme of sweet dawn bright,
Calm fire panoply, thy spirit lies
Within thy flesh, twin sister of the light...
Bending, thy neck's lithe verse doth forward bear
An isthmus charmed, to tie in harmonies
The timeless stanza of thy breast, from where
Come forth thy arms, twin, like two melodies.
Skybound horizons in thyself thou blend'st,
With glorious thighs the sonnet when thou end'st.

Sunday, the 19th of August 1956

*Cum dragostea de tine mă vrea pe veci sonor,
 Melodios din creștet și pînă-n tălpi, mă tine
 Mereu între fiole și alambicuri pline,
 Cu sucuri de cuvinte, miresme tari de dor, răzbună!
 Plecat peste esențe, cu tainice șoptiri,
 Să migălesc cerescul venin în lacrimi acre,
 Si-n cumpăna de aur a sunetelor sacre
 Să aflu elixirul rîvnitei nemuriri.
 Fierb muzici mari de sfere în magicele scule,
 Se rînduiesc zodii tot clocoțul de hău...
 Și e aproape gata... Dar albelor formule
 Le mai lipsesc silabe: rostesc numele tău:
 Închis, sără de moarte, doar într-un singur vers,
 M-a sărutat pe gură întregul Univers.*

Duminică, 30 septembrie 1956

Since thy love wants me to its sound to yield,
 To ring from head to toe with melody,
 'Twixt phials and limbecks it imprisoned me
 That are with word-saps, scents of yearning filled.
 Bent onto cores that whisper secretly,
 Saint venoms to sore tears that I should change,
 And in the golden balance where sounds range,
 To find the balm of immortality...
 Sphere-musics boil in the great casks and, see,
 The bubbling void in clusters ranges, tame...
 'Tis almost ready... The white formulae
 Still lack some syllables: I say thy name:
 Locked timelessly into a single verse,
 My lips were kissed by all the Universe.

Sunday, the 30th of September 1956

Am scris iubire? Iartă... citește: adorare.
Sus, pîn'la tine, unde rîvnește al meu dor, oî și oî
Cuvîntul e omidă cînd eu îl vreau condor,
Să spintecce vremi, spatii cu geniul în gheare.
Stă necurmat în poartă-ți, cu ochii la ospete,
Si-ți cere milă Timpul, hainul cerșetor;
În scîrnava lui mînă, tot mai nepăsător.
Tu zilnic zîrli fărime din marea-ți frumusețe,
Nu-s rege, nu am aur să-mprăștii, nici onoruri;
Atît: eternitatea mi-e singura unealtă,
Să nemuresc în spirit icoana ta înaltă,
Sub ea să-nghete vecii cu cîrdul lor de zboruri,
Să-nmărmurească lumea de o iubire, care...
 ...Iar scriu iubire! Iartă... citește: disperare!

Miercuri, 5 decembrie 1956

I wrote love? Pardon... read it adoration...
 Towards thy heights, for which my yearnings soar,
 A larva is my word, not a condor,
 Who'd rise, genius clawed tight, o'er space, duration...
 Watching thy feasts, alert, at thy gate's post
 Stands Time, vile beggar, asking for thy grace:
 In his foul hand, with mind that endless strays,
 Crumbs of thy beauty every day thou throw'st...
 I am no king, to scatter gold and fame:
 This only: timelessness, my only tool,
 To make immortal thy high icon, rule
 Eternities, their flights make frozen, tame,
 And make the world mute with a love that, ere...
 ...I wrote again love! Pardon... read: despair...

Wednesday, the 5th of December 1956

Cătind să te-nnegrească, o clică bîrfitoare
 Ti-aruncă-n spate viții și crime neieritate,
 Așijderi celor care, ca să se uite-n soare,
 Pe ochii lor nevrednici în cioburi afumate;
 Ti-e drag să-ți zvîrli lumina prin uliți și taverne,
 Unde s-ațin pizmașii la splendida-ți risipă?
 Dar tu ești din acelle înfăptuiri eterne
 Ce iadului se smulge cu-o batere de aripă,
 Domesticești veninul, pui patimile-n fiare,
 Strunești în voie râul supus puterii tale,
 Și-nlânțuite-n cușca din colțul tău cu fiare,
 Te joci cu cele șapte păcate capitale.
 Din zestrea grea de haruri nimic nu ți se fură:
 Te-mbracă frumusețea în sacra ei armură.

Vineri, 7 decembrie 1956 1956. Collected by V. R. M. (V. Romanescu)

A pack of slanderers, to blacken thee,
 Throw on thee crime, unpardonable vice,
 Alike to those, who, the bright sun to see,
 Behind smoked splinters hide their worthless eyes:
 To throw thy light in pubs and streets thou long'st?
 Where knaves cling to thy splendid squandering?
 While to creation's timeless thou belong'st,
 That tear from hell with one mere flap of wing,
 Thou tamest the poison, nail'st down' passions' rage,
 And curb'st the evil bending to thy power,
 In thy beast-corner, chained up in their cage,
 The seven deadly sins, thy plaything, cower.
 Nought's stolen from thy gifts' great dowery:
 In her saint armour, beauty dresseth thee.

Friday, the 7th of December 1956

1956. Collected by V. Romanescu

Iubirea ta, știu bine, e numai o minciună, la lui său. A
 Mă-ndeamnă răzvrătirea sū fug, sā mă dezbar...
 Dar inima, sărmăna, îmi dă-n genunchi, sâ-mi spună.
 Că dragostea ta este un tainic adevăr...
 Ea zice că-ji cunoaște orgolioasa fire, și că nu vrei să
 Tu crezi că numai cei slabî ar fi iubind curat, și că
 Și-utunci te-ascunzi de tine sub altă amăgire;...
 Ca să-ji înșeli minciuna, nu minți adevărat, și nu furtă.
 Ci, înțelești, cu schimbul suveicile iubirii...
 Trec între voi pe fire chiar înadins sucite, și tu...
 Ca, neștiuți, să țezeți zăbranic fericirii;...
 Pe față reci contururi, pe dos flori strălucite...
 Vai, inimă nătingă, nu vrei să bagi de seamă!
 Că minile perfide nu țes, ci-n joc destramă
 Tot ce urzești zi, noapte din propria ta scamă!

Duminică, 9 decembrie 1956

Thy love, I know, is nothing but a lie,
 My riot urges me to run, get freed...
 Yet, on her knees, my poor heart doth reply
 That there's a secret truth in thy love hid'...
 She says she knows thy haughty nature all,
 Thou think'st the weak alone sincerely woo,
 Hidest from thyself under a new lie's pall:
 And, to belie thy lie, dost not lie true,
 But, twain agreed, you make love's shuttles reeve,
 'Twixt you, on threads you purposely misguide,
 So that, at stealth, a crape on joy you weave:
 Cold outlines, hiding gorgeous blooms inside...
 Woe, silly heart, wilt thou not really see
 Those wicked hands don't weave, but playfully
 Undo thy own rests' cloth, spun ceaselessly!

Sunday, the 9th of December 1956

*Acum pricep, noblețea i-o dulce putrejune:
 Cu-aiț mai nobil fructul cu cît mai viernănos,
 Si rasa-i mucegaiul ajuns pînă la os,
 Ca în moșmoana coaptă gustoasa stricăciune...
 Clocelii blazonate tu ai scăpat aieve;
 Magiile iubirii te-au strămutat la noi,
 În largile risipe unde, schimbat în seve,
 Trecutul nu s-adună asupră-ne, gunoi...
 Pe-ai tăi demult i-nghite o ceață somnoroasă;
 Strigoi ai vechii slave, ei în ruini s-au strîns...
 Aici, la mine, bate furtuna generoasă
 Cu fulgere de patimi, salubre ploi de plâns...
 Jilavi bureți de umbră sub tine zac ceilalți;
 Tu glorios ca cedrii Libanului te-nalți.*

Decembrie 1956

I see, nobility's but sweet decay:
 The nobler is the fruit, the more it's rot,
 Race is the mould that to the bone hath got,
 Like in ripe medlars must doth sweetest stay...
 Thou hast escaped the blazoned verdigris:
 Love's magic moved thee down to us, where doth
 In large dispersion, turned to essences,
 The past, no more, like dung, gather on us...
 Thy folk, for long, a sleepy fog hath eaten:
 Gathered in ruins, ghosts of lost fame, fierce...
 Here, with me, storms most merciful have beaten
 With passion-lightning, cleansing rains of tears...
 'Neath thee, moist shadow-mushrooms, all, they lie:
 Cedar of Lebanon, thou dost rise high.

December 1956

*Tot timpul disperarea mie mi-a fost lumină...
 Aprinsă-n absolutul de veghe-n fundul meu,
 Stă nemîscată, centru de liniște deplină...
 Jos, uraganul lumii se pierde-n gol mereu.
 Mă face-atotputernic această arătare,
 Cu-naltă bărbătie îndur disprețul tău ;
 Nu e dumnezeirea suprema disperare,
 C-un univers potrivnic rotind în jurul său?
 Mă scol din morții zilei în fiecare seară
 Cînd urc pînă-n mansardă cum aș sui în cer...
 Cetatea, tu, vă zbateți în furia de-afără ;
 Eu, dezbrăcat de mine, universal disper,
 Chem și aștept lumina, adîncu-mi se-nfioară ;
 Ce-ar fi, zbucnind, să intri tu, ca odinioară?*

Decembrie 1956

*Despair hath always been my only light...
 Lit in the wakeful absolute in me,
 Core of deep quietness, it stands upright...
 Down there, the world's crazed storm fades constantly.
 I'm made almighty by this vision, see,
 With manhood strong I face thy mood adverse :
 Isn't supreme despair divinity,
 Round which there spins a fiendish universe?
 I rise of those who in the daytime died,
 My garret reach, as if I'd reach the sky...
 The city, thou, fret in the wrath outside :
 Stripped of myself, the world's despair I cry,
 I call and wait for light, depths thrilled with care :
 What if thou dashed into my room, like ere?*

December 1956

Vei ști și tu că plânsul adesea e o rouă
 Ce cade milostivă pe sufletul uscat:
 Ea, adunând tot cerul într-o bobîță nouă,
 Ti-adapă rădăcina c-un țel de mult uitat.
 O lacrimă curată e geniul iubirii:
 Pe doborîți ridică din iaduri izbăviți...
 Doar una să-ți lucească în zările privirii,
 Și vezi, ca Saul, lumea cu ochii dessolziți.
 Ni se făgăduiește sus, dincolo de moarte,
 Un loc unde nu-s lacrimi, suspinele lipsesc;
 Ce-am să mă fac acolo dacă ne va desparte,
 Fără de această mană cu care mă hrănesc?
 De nu vei fi cu mine, suflarea-mi să te strîngă,
 Învăț eternitatea cu hohote să plîngă.

Decembrie 1956

Thou, too, shalt know that crying is a dew
 That, merciful, onto thy dry soul came:
 Gathering skies into a droplet new,
 Thy root it quenches with a long-lost aim.
 Love's genius, all, dwells in a truthful tear:
 The crushed ones, pardoned, from their hells makes rise...
 Just one should shine in thy look's depth, sincere,
 Thou'l see the world, like Saul, with scaleless eyes.
 High there, beyond our death, we're promised to
 Dwell in a land where sighs, tears, there are none:
 If we are torn apart, what will I do
 Without this manna that I feed upon?

If thou'rt not there, held in my breath, then I
 Will teach eternity with sobs to cry.

December 1956

*E drept că nu-ți adaug nimic: ba, dimpotrivă,
 Îți fur mereu din raze, în chip nengăduit
 Să-mi încălzesc o muză rămasă costelivă,
 Ce nu și-a pus pe frunte un nimb făgăduit...
 Dar nu-s nici un ușarnic deprins cu huiduială,
 Să-ți vînd poemul și-apoi un geniu să mă crez;
 Delirul meu e-n casă; în lume-s cu sfială,
 Cu versurile mele întîi mă flagelez.
 Dar cum? Valeți ignobili au har să te dezbrace?
 S-atingă așternutul cu laba lor de rînd?
 Cînd eu te-mbrac cu cerul, închipuind mijloace
 Să te feresc de-a pururi de orice ochi și gînd!...
 De ce nu pot fi Zeus, stăpin pe slăvi? Acolo
 Te-ăș lua, eternității să fii un nou Apollo!*

Luni, 10 decembrie 1956

*"Tis true, I add thee nought: more, I abuse:
 I rob thee of thy rays, at stealth, I vow,
 To heat in vain my wretched, skinny muse,
 Who hath no promised nimbus on her brow...
 Yet, I'm no sneak who's used to hooting, nay,
 To sell thee verse and then to think I'm great:
 I'm shy outside: my pain doth indoors stay,
 With verse I whip myself: that pain I rate.
 Yet, how? Vile knaves may strip thy gear away?
 And touch thy bedspread with their paw most rude?
 When I dress thee in skies and search the way
 To keep out eyes or thoughts that may intrude?
 Why can't I be lord Jove, to thus make thee
 A new Apollo in eternity?*

Monday, the 10th of December 1956

*Ce nu-ți scornesc dușmanii cu negre guri flecare!
 Cînd stau lingușitorii în jurul tău ca roiu,
 Ai fi descîntătorul șiret din Hărlem, care
 Momea doar șobolanii cei proști, sunînd cimpoiul.
 Zic alții: unde intri, cobori cu tine-Olimpul;
 La curte, prin taverne, în port cu mateloții,
 Faci spațiul de aur, faci primăvara timpul,
 În zei schimbi bădăranii, eroi se simt iloții.
 Potrivnicile gașce te sfîșie în două,
 De-o parte, ura oarbă, de alta, adulare...
 Povești, satire, imnuri duium asupră-ti plouă...
 Tu nu vezi înaintea cui zvîrli mărgăritare?
 C-un bici pe toti alungă-i, fără deosebire...
 ...Întoarce-te la mine: eu singur sănăt iubire!*

Joi, 13 decembrie 1956

What don't thy foes' black mouths invent on you!
 When flatterers, like swarms, thou keep'st around,
 Thou'rt like the wizard, sly, of Hamelin, who
 Would only tempt the rats with bagpipe sound.
 Say others: the Olympus dost thou bring:
 In court, in pubs, in ports, 'twixt sailors' swarms,
 Thou makest space golden, time thou turn'st to spring,
 To gods changest knaves, to heroes paid-off arms.
 Thus packs adverse are tearing thee in twain,
 Here hatred blind, there blind idolatry...
 Tales, satires, hymns galore upon thee rain...
 To whom thy pearls dost cast, canst thou not see?
 The lot of them whip 'way without a moan...
 ... Come back to me: for I am love, alone!

Thursday, the 13th of December 1956

*Nimica nu atinge iubirea mea curată.
 Mînii, trădări, zavistii, ce-n zîmbete s-ascund,
 Ca umbrele pe-o undă nu lasă nici o pată...
 Nu tulburi apa dacă nu e noroi la fund.
 Doar pură-ți frumusețe în mine se-nfiripă,
 Ca-ntr-un clesțtar răsfîntă de mii și mii de ori...
 Mi-e de ajuns în treacăt să te privesc o clipă
 Si,-ntors din nou în beznă, mă umplu de splendori...
 Din ritmul ei vremelnic deodată dezrobită,
 Iluminatei inimi alt orizont se naște,
 Cu-nalte constelații de dragoste... Orbită,
 Dă înapoi durerea și nu mă mai cunoaște...
 Atunci, în creatorul vîrtej al poeziei
 Răpindu-te în mine, luăm pasul veșniciei.*

Duminică, 30 decembrie 1956

Nothing can touch my purest love. In vain
 Wrath, treason, slander hid' in smiles unfold,
 Like shadows on a stream, they leave no stain...
 Waves can't grow dim if depths no mud do hold.
 Only thy beauty, pure, takes shape in me,
 Like in a crystal, thousand times thou'l spark...
 An instant's look's enough, thrown furtively,
 To give me splendours, back there, in my dark...
 From time-bound beats set free, my high-lit heart
 Knows new horizons, never seen before,
 With high love constellations... And I part
 With blinded pain, that knows me never more...

In the creating whirl of poetry
 With thee inside, we fare eternally.

Sunday, the 30th of December 1956

CCXXIX (75)

*Nu-ți spun nici un adio: cum n-ai mai exista...
 Rămîi doar coaja celei pe care-o iau cu mine...
 Ti-am supt adînc esența și te-am golit de tine...
 Plec numai cu splendoarea și frumusețea ta;
 Las ochii, falși luceferi și iau privirea dragă,
 Las buze reci de idol și iau sărutul lor,
 Uit sînii, duc căldura și forma lor întreagă,
 Fur neagra avalanșă de păr cînd se dezleagă,
 Din trup, îmbrățișarea de vrej amețitor...
 Zvîrl inima stricată, ce-ți șchioapătă alene,
 Cu scopuri nepătrunse țesute-n lingușiri
 — Cînd prefăcute lacrimi, cînd rîseste violene —
 Capcană-n chip de suflet ascunsă-n amăgiri...
 Cu tot ce-am strîns din tine curat, ca Prometeu,
 Am să te-alcătui altfel, dar suflet îți dau eu.*

Luni, 31 decembrie 1956

CCXXIX (75)

*I bid thee no adieu: like thou wer'st not...
 Thou'lst stay the shell of her I take with me...
 I drew thy essence, poured thy self from thee...
 I leave with all thy splendour, charm, aught not.
 I take thy gaze, leave those false stars, thine eyes,
 Cold idol's lips of their sweet kiss I strip,
 Leave breasts, their heat and shape I fully keep,
 Thy dark hair's avalanche, when it unties,
 Thy body's hug, a weed's sweet whirling grip...
 I throw thy foul and idly limping heart,
 With aims obscure, 'twixt flatteries well-knit
 Which now false tears, now sly smiles doth impart —
 A soul-shaped trap, that hides behind deceit...
 For, like Prometheus, what's pure in thee,
 Shaped new, thy soul will still be wrought by me.*

Monday, the 31st of December 1956

*Mă mir că sănt de-atuncea tot pur, ca o oglindă
 În care nu rămîne nimic din ce-a trecut,
 C-am șters chip, umeri, brațe îninse să mă prindă,
 Si negrii ei luceferi de dincolo de lut...
 Se zămislea din îngeri? din spuma nălucirii?
 Genunchi de Magdalena, odihnitorii de Christ...
 Ca să mă smulg din iadul de flăcări al iubirii,
 M-a poleit durerea cu aurul ei trist...
 Dar straniul meu aur nu uită dulcea oră
 Cînd ea, trăgînd în lături noptateca perdea,
 Zvîrlea doar o maramă pe goala-i auroră
 Si-n asternut ca lampa lui Aladin dormea...
 Plecat pe ea, ca-n basme la dulcile-mi șoptiri,
 Ea-mi deschidea comoara întregii fericiri...*

(Nedatată)

*I wonder how, pure like a glass I've kept
 Where nothing of what's past doth ever stay,
 Face, shoulders, arms to hold me that I swept,
 And the black evening-stars beyond her clay...
 From angels born? From fancy's foam were they?
 Magdalen knees, Christ's restfulness that hold...
 From love's flamed hell that I should tear away,
 Pain glazed me with its polish of sad gold...
 Yet my strange gold that hour sweet doth keep
 When, pulling 'part the night-spun curtains, she
 Her naked dawn scarce veiling, carelessly,
 As tempting as Aladdin's lamp, would sleep.
 Bent on her, like in tales, my sweet caress
 Made her disclose the hoards of happiness...*

(Non-dated)

*Mai legăna tristețea doar pieptul, ca o boare
Cu fluxuri și refluxuri aproape atipite...
Amurgul voluptății vărsase sumbra-i mare,
Suave mădulare dormeau în el, topite...
Și alb și magic, palid se afunda obrazul
Din castaniul moale cu țărmuri ondulate...
Plutea pe apa tîmpilei un nor de vis... În iazul
De somn ieșeau profiluri de ceruri înecate...
Și nu știai de-i suflet, ori luna, sau un pește
Ce se juca sub unda cu pliile senine...
...Cînd un ofstat, din gura scrișnită ca un clește,
Spărgea cleștarul vrăjii urzită peste tine!
 Din carnea somnoroasă, din liniștea fierbinte,
 Tu izbucneai, amantă mai dîrzbă ca-nainte.*

(Nedatată)

Sole sadness made the breast wave, like a breeze,
With ebbs and flows to slumber close... Around,
The dusk of flesh had poured its somber seas,
Sweet limbs were sleeping in it molten, drowned...
And, white and magic, pale, the brow sank 'way
In the soft brown with winding shores, so deep,
A dream-cloud drifted on the temple's bay,
Shapes of drowned skies surged from the pond of sleep...
You knew not what, soul, moon, a fish played nigh
Under serene-filmed waves... When, suddenly,
Out of the mouth that gnashed like tongs, a sigh
Broke off the crystal of the spell on thee!
 From the hot silence, from the sleepy flesh,
 More ardent lover than before thou'd dash.

(Non-dated)

*Tu nu ești în iubire decât un trîntor, care,
Trîndav, te-mbuibi cu miere de-a gata adunată;
Tu nu știi chin, durere, caliciile-amare
De unde-ji sug, cu cazne, licoarea desfătată.
Tu zbori atît: doar clipa, cît ține-n slăvi o nuntă.
Spre cer te-mpinge sexul, nu mareale azur...
Ca iar să cazi în tină și aripa ta ciuntă
S-o näclăiască iarăși al poftelor huzur;
Din dragostea curată tu faci vinovătie,
Îmbrățișarea dragă o schimbi într-un păcat,
Din glorioase viții și-naltă scîrnăvie
Îți împlinești cunună pe capul neplecat —
Nimb de amăgitoare, împură poezie...
Si, ideală floare a iadului suprem,
Cumplita-ji frumusețe o porfi ca pe-un blestem.*

Miercuri, 15 mai 1957

*In love thou'rt nothing but an idle drone,
Who feeds on ready honey, lazily:
Pain, writhing, bitter blooms thou hast not known
Whence the delightful sap I draw for thee.
Thy flight an instant's wedding-time doth bring,
Not azure, great, but lust doth drive thee high...
To fall into the clay with maimed wing
Which lust's vile leisure will again defile:
Of pure love thou make'st guilt: the dear caress
Thou turn'st into a sin that's fully bred.
Of shining vice, high foulness, thou dost tress
A crown to put on thy unflinching head,
Thy nimbus, which feigned poetry doth dress...
Ideal bloom of hell supreme, adverse,
Thou bear'st thy horrid beauty, like a curse.*

Wednesday, the 15th of May 1957

CCXXXIII (79)

*Ne îmbinăm cu-atîtea deosebiri... și știm pe
Ce formă ideală ne împlinim unirea;
Noi unei flori iubite luăm chipul și-intocmirea,
Fireasca-mperechere, tu, trandafir, eu ghimpe,
Stau dedesupt; frunzarul curtenilor mi-e haină,
Și slava ta suavă adânc de jos privesc...
Dar cel dintîi eu harul miresmelor primesc,
Prieten morganatic, în ascuțiș c-o taină;
Sînt îngerul cu gheare demonice, anume
Să sfîșii mâna-ntinsă, ori botul ce te cată...
Stiu, geniul e țepul urât de-ntreaga lume,
Dar cine te culege mă ia cu tine-odată...
Iar cînd ai să te scuturi, tînd spinii cu-ndrăzneală,
În ei să-ți prind de-a pururi petală cu petală.*

CCXXXIII (79)

We're bound with so much difference... and aware
From what ideal shape our union's born:
Of one dear bloom the make and looks we bear,
The mating natural: thou rose, I, thorn.
Beneath, clad in the courtiers' leafage deep,
Thy glory frail from low-down I behold...
Yet, thy scent's boon I am the first to hold,
A morganatic friend, whose tip doth keep
A secret: angel with demonic claw,
I tear hands, muzzles, all, that for thee long...
A hated thorn is genius, I know,
Yet, he who picks thee, must take me along...
And, when thou fadest, my thorns I'll put out all,
Petal by petal on them that thou fall.

Duminică, 21 iulie 1957

Sunday, the 21st of July 1957

*Nu trîmbițele slavei și-a dragostei cimbale,
 Ci vuietele mării în scoică de sonet,
 Taifunul unei inimi în vers prins ca-n zăbale,
 Cu inima plecată pe el s-asculți încet...
 De-aș revârsa pe tine iubirea ca noianul,
 Nu poate cît o rimă în care m-am răsfrînt...
 Cînd ești poet, o perlă-ți destăinuie oceanul
 Și spaimele iubirii s-ațin într-un cuvînt.
 Ti-am făurit o-naltă și grea demiurgie,
 Un univers de patimi adînc pus sub zăvor:
 Aicea orice vorbă încide o urgie
 Și fiece silabă e un ciclon de dor...
 Deși sănătatea și dorm ca-ntr-o poveste,
 Citindu-le, tu nu simți duh aprig de tempeste?*

Luni, 22 iulie 1957

*Not trumps of fame, love dulcimers I feign,
 But lock the sea's hum in a sonnet's shell,
 A heart's typhoon made tame in verses' rein,
 Heart bent on it, that, listening, thou dwell...
 If all love's flood upon thee I should hurl,
 Less than a rhyme that mirrors me it'd be...
 Poets disclose the ocean from one pearl,
 And all love's fears, hid' in a word, they see,
 I wrought for thee a heavy, high creation,
 A universe of passions, bolted, deep:
 Here every word holds wrath, extermination,
 Each syllable typhoons of yearns doth keep...
 Though under spell they sleep, like in a tale,
 Reading, canst thou not feel the ghost of gale?*

Monday, the 22nd of July 1957

*Mă lupt să scap iubirea de pătimășul trup.
 Să n-o mai sorb cu ochii, să n-o mai mușc cu gura,
 Din lațu-impreunării sălbatrice s-o rup.
 S-o curătesc de carne, ca de pe aur zgura;
 Să te ador în suflet; doar duhul să-ți aleg —
 O veșnică-mbinare a două raze line...
 Dar cum te-arăti, mă-ntunec... și susfletul întreg
 Se face ochi, piept, brațe... zbucnите către tine,
 Pîlpititor de poftă, iar dinainte-ți cad;
 Din nou vremelnicia își cască-n mine-abisul.
 Rostogolit pe dîre de flăcări, ca-ntr-un iad,
 Mă-ntorc, cîntînd în carne... Mă doare numai visul
 Că mai presus de fire, putind să o răstoarne,
 Iubirea e sămînța eternității-n carne.*

Marți, 3 septembrie 1957

To set love free from ardent flesh I fight,
 That mouth should bite it not, nor eyes behold.
 To break it from wild coupling's bondage tight.
 To clear the flesh from it, like dross from gold:
 To worship thee within: choose thy mind's fire —
 Alone — two mild rays that for ever blend...
 Yet seeing thee I darken... and entire
 Turn into eyes, breast, arms that on thee tend,
 Flaring with lust, in front of thee I fall,
 Transience gapes in me without a brim.
 Like in a hell, on streaks of flames I roll,
 Flesh singing, then, return... What ache's the dream,
 That, above nature, to upset it prone,
 The timeless seed of love in our flesh's grown.

Tuesday, the 3rd of September 1957

*De mult eu simt în tine o rece deșărtare:
 Din mâna mea-ți tragi mâna, privirile-ți pierdute
 Îmi spun, mai înainte să-mi zică gura: „du-te”...
 Și te golești de mine ca pentru o plecare...
 E toamnă? Și cocorii-ți deșteaptă nostalgia?
 Pribegiele corăbii te-ademenesc în zări?
 Dar n-asculta de șoapta feericei pierzări!
 Pentru mirajul orei nu lepăda vecia!
 Cînd Nordul se răstoarnă crunt peste noi și vine
 Noianul de omături pe inimi să-și deșarte,
 Nu mai rîvni spre calde și-albastre ţări departe...
 Rămîi fără de teamă aicea, lîngă mine.
 În veci mai credincioasă ca soarele de sus
 Iubirea mea nu are nici iarnă, nici apus.*

Miercuri, 18 septembrie 1957

*For long I've felt a chilling void in thee:
 Thy hand thou pull'st from mine, thy gaze astray
 Tells me before thy lips do: "go away!"
 And, like for parting, free'st thyself from me...
 'Tis autumn? Cranes wake up thy yearn, amiss?
 And vagrant ships do lure thee far away?
 Don't mind yon sweet perdition's murmur, nay,
 Don't chase what's timeless for an hour's bliss!
 For, fierce, the North will turn on us, one day,
 Its heaps of snow upon our hearts to pour,
 Don't long for far-off, blue lands any more...
 Right here, by me, thou shouldst, then, fearless, stay.
 For aye, more faithful than the skybound sun,
 No winter knows my love, or sunset, none.*

Wednesday, the 18th of September 1957

*Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii
 Și, dintre dresuri, versul e singurul ei fard,
 Dulci unduiri în trupul prea aspru al vorbirii...
 Și-i rumenă la față pentru că întreg eu ard.
 Nu-i țes nisi mîndru vînic — izvod cu chip de floare —
 Nici straie de imagini cu care s-o îmbrac:
 În pura-i golicuine—unica ei splendoare—
 Mii de-mbătări stau strînse ca dintr-un lan de mac.
 În toată-a ei făptură nu e nisi o greșală:
 Sub măsurate grății adîncul voluptății...
 De aceea nu se teme să ți se-arate goală,
 Asemenea zeiței ieșită ideală
 Din spasmele cu spume ale eternității:
 Ca altădată Pâris, încununat cu laur,
 Iubirii mele-ninde-i rîvnitul măr de aur...*

Marți, 14 ianuarie 1958

*Never have I put⁷ make-up on my love,
 Of fards,⁸ 'tis verse alone he doth acquire,
 To swiftly wave the flesh of speech, too rough...
 His cheek is rosy for I burn entire...
 Nor weaving skirts, bloom-patterned, is my goal —
 Or clothes of images, to make him shields:
 In his pure nakedness — his splendour sole —
 Thousand⁹ delights stay, like in poppy-fields.
 In all his¹⁰ being, not a flaw he's got:
 'Neath measured charms, deep blisses he doth bear...
 Therefore, to show¹¹ all naked he fears not,
 Like that ideal goddess, whom begot
 Eternity, in frothy spasms, ere:
 Like Paris, once, with laurels on his brow,
 The craved-for golden fruit give my love now...*

Tuesday, the 14th of January 1958

*Cu nobila Virtute nu ne culcăm... fugim:
 Cum poți să strângi în brațe un stîlp de diamante?
 Ca pe-o soție,-n lume o scoatem și-o cinstim
 – În taină cu nădejdea cîndva s-o moștenim –
 Ci-n pat urcăm păcatul, amanții mlădii și-amante,
 Transfigurați de-un fulger de viții, dăm lumină,
 Si dintr-o curtezană croim ușor o sfîntă:
 Iubirea-i scurta noapte în care totul cîntă.
 Dar demonul e-alături și rîde în surdină –
 Mocirla cărnii noastre răsfringe cer și stele,
 Plecați să le culegem în ea ne scufundăm.
 Împerecheați pornirăm s-ajungem pîn' la ele,
 Si-n loc să fim scafandri pentru nomoluri grele,
 Ne-am prins aripi... Iubite, dă-mi gura... ne-necăm!
 Necontenit viața are nevoie-n noi
 De negre-ngrășăminte, ca planta, de gunoi.*

Simbătă, 15 martie 1958

*With noble Virtue we don't lie... but flee:
 Can one a diamond pillar hold or seize?
 Wife-like, we show her round — yet, secretly
 We hope that her inheritors we'll be —
 And sin in bed, lithe lovers, mistresses,
 Transfigured by a flash of vice, we glow,
 A harlot easily we make a saint:
 Love's the all-singing night that soon will faint.
 The demon's near and grinning slowly, though —
 The mire of our flesh reflects stars, sky,
 And bent to pick them, in it we sink down.
 Coupled, we started out to reach them, high,
 Yet, we're not divers in thick mud, but fly,
 With wings on... Love, give me thy mouth... we drown!
 Ceaselessly, life doth ask, in us, alert,
 For black manure, just like the plants need dirt.*

Saturday, the 15th of March 1958

Bem pîn' la fund paharul... În drojdia iubirii
 S-ascunde-o și mai tare, subtilă îmbătare.
 Fără de aburi, rece... o neagră exaltare.
 Ca dup-o-naltă crimă în slujba dezrobirii:
 Am fost și noi doi îngerî, legi sumbre am călcat.
 Ci-mbrătișarea noastră, oricît de vinovată,
 Păstra în ea sauarea intîia, neuitată.
 Si paradisiacă a primului păcat.
 În inimile noastre stă pacea nemuririi.
 O veșnică știință, grăind peste muștrari,
 Ne spune că sub zvîrcol, blestemem și ocări.
 Zac numai dor și flăcări în gheăta despărțirii,
 Că-i pe nedrept infernul în care ne muncim.
 Si-n ghearele Satanei, noi încă strălucim.

Miercuri, 9 aprilie 1958

We drain the glass... Love's dregs hold, secretly,
 A subtler and more strong intoxication,
 Clear-minded, sober, cold... a bleak elation
 Like after a high crime for liberty:
 Angels that broke grim laws, we, too, have been,
 Yet our embrace, however guilty, curst,
 Still kept in it the savour very first
 And heavenly of the initial sin.
 Within our hearts a peace immortal lies,
 Eternal lore, beneath remorse, doth tell
 That under writhing, oath and curse, there dwell
 Yearning and flames in separation's ice.

The hell of our tortures is unfair,
 Since, even clawed by Satan, we still glare.

Wednesday, the 9th of April 1958

*Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire:
 O boală grea cu alta potrivnică s-alină;
 Te uit... Utarea numai de tine mi-este plină...
 Și depărtarea-i înc-un aduos la iubire.
 Pentru răgaz de-o clipă mă-ncătuș nopți de-a rîndul,
 Stau gata să te-năbuș... Cînd făr-a-mi da de stire,
 Cu-ntortocheri de vulpe, mișel se-ntoarce gîndul
 Să-ți mai urmeze ochii, acolo-n amintire,
 Veneam întîia oară; zîmbind, citeai alene...
 Și te-ai întors: deodată cu fulgerul orbirii
 Tișniră pe sub puntea arcatelor sprîncene
 Scăpărător de-albastre șuvoaiele privirii.
 Te blestem, amintire! Ca o nebună-mi strîngi
 Amarul colb de patimi în stupii tăi nătîngi.*

Vineră mare, 1958

To soothe my pain, to other pains I'm turning:
 A hard disease to harder ones doth yield.
 Forget thee... With thee, 'lone, oblivion's filled,
 And distance adds up to my love and yearning.
 A moment's lapse, for nights on end chains me,
 Ready to choke thee... When, with warning none,
 Creeping, fox-like, the thought turns, cowardly,
 To join thine eyes, ere, into memory, gone.
 Thou, smiling idly, read, when I came first...
 Then turned: a blinding flash tore off the haze,
 From 'neath the bridge of thy curved brows, there burst
 Sparkling with blue, the torrents of thy gaze.
 Be curst, remembrance! Like a fool dost gather
 My pain's dust in thy silly hives together.

Good Friday 1958

Cînd n-o mai fi nisi urmă din noi în amintiri,
 Cu spaimă dezgropa-vor dintre hîrtoage roase
 Un alb colos de versuri mai tari ca niște oase:
 Scheletul uriașei, tristei noastre iubiri.
 De-a pururi ard în ele, din focul cel etern,
 Ca-n măduva de stîncă, titanicele febre,
 Un osuar de patimi, năpraznice vertebre
 C-un cap s-atingă cerul, cu cellalt, în infern...
 Și-or întreba, ce-arhanghel s-a prăbușit din zbor
 Și-a-nsămînat țărâna cu marea-i fulgerare?
 Slăbitelor fărîme clădi-le-vor altare
 Popoare-ntriți cu fruntea sub frumusețea lor;
 Ci-atît prinos de glorie asupra lor vîrsat
 Nu va-mplini statura iubirii ce-au purtat.

Paștele, 1958

When memory no trace of us doth keep,
 Of worn-out scraps, with fear, they'll dig to light
 A verse-colossus, hard as bones and white:
 The skeleton of love, so huge and deep.
 For aye, from timeless fire in them dwell
 Great fevers, like in rocks' deep marrow burning.
 A shrine of passions, fierce vertebrae, turning
 One end to heaven and one end to hell...
 They'll wonder what archangel fell from flight
 And with his light flash did the soil engrraft,
 Altars they'll build to the weak crumbs, thereaft,
 Whole peoples, brow bent to their beauty bright.
 Yet, so much glory that on them might pour,
 Can't fill the stature of the love they bore.

Easter 1958

CCXLII (88)

*Surid? Obișnuință... Cred c-aș putea chiar rîde:
Tu spui că-n cea mai dulce iubire-i o prigoană?
Îmi amintesc: pe-o veche și stranie icoană
E un martir ce-și duce tăiatu-i cap la gîde.
Cu inima-mi aşijderi s-a petrecut de mult:
S-a strămutat în tine și m-a lăsat strigoi...
Tu nu știi că ea bate acuma pentru doi?
Nu simți în piept adaos de glorios tumult?
Necontenit în preajma-ți, să sug răsuflăt, sănge,
M-aduce ca din groapă misterioasa sete...
Când plec, ajung acasă o umbră pe perete,
Ca-n palida icoană ce-aievea mă răsfrînge...
Zîmbesc? Obișnuință... Cred c-aș putea chiar rîde;
Știu un nebun ce-și duce cap, inimă... la gîde.*

Dumineca Tomii, 1958

CCXLII (88)

*I smile? A habit... I could laugh instead:
That sweetest love oppression holds, sayst thou?
A strange, old icon I remember now:
A martyr takes the headsman his cut head.
The same thing happened to my heart erewhile:
It left me phantom-like and moved in thee...
And throbs for two: canst thou not sense and see?
Feel'st not that tumults in thy breast do pile?
I haunt to draw thy breath, blood, ceaselessly,
As if from grave, the secret thirst doth call...
Once home, I grow a shadow on a wall,
Like in the icon pale, reflecting me...
I smile? A habit... I could laugh instead:
A fool who takes the headsman heart and head.*

Saint Thomas' Sunday 1958

CCXLIII (89)

*Îmi scînteiază-n mînă azi iarăși stinsa pană
 Și-mi bate-n ea tot gîndul, asemenei unui puls...
 În inimă de-a dreptul o-nmoi: păstrează o rană
 De unde nici o forță săgeata nu mi-a smuls.
 Îți scriu: și dintr-o dată mă năvălește-o lume;
 Ca-n bobul pur de rouă, în orice strop de vers,
 Din care înflorește strălucitoru-ți nume,
 Se-nghesue să intre întregul univers.
 Din cînd în cînd, în zboru-i dezvăluind secretul,
 Condeiul se izbește în țărmuri de hîrtie...
 ...Si s-a oprit din zbucium c-un freamăt de mîndrie.
 „Ah, cine vrea să-i poarte cît mai curînd sonetul?”
 Frumoasă, tăinuită în străie de solie,
 Durerea mea aleargă să-ți ducă bucurie...*

Duminică și luni, 20—21 iulie 1958

CCXLIII (89)

The dead pen in my hand now sparkles deep
 And all my thoughts, pulse-like, throb in its marrow
 I dip it in my heart: a wound I keep
 Whence no might ever hath pulled out the arrow.
 I write to thee: worlds, rushing, in me came,
 Like in pure dew-drops, in each bead of verse,
 From where blooms forward thy resplendent name,
 There strives to enter all the universe.
 At times, from flights that mysteries defied,
 The pen hath paused 'gainst paper walls, with care...
 ... And stopped its fretting with a frown of pride.
 “Ah, who will sooner my bright sonnet bear?”
 Beautiful, hid' in herald's gear and coy,
 My pain is running forth, to bring thee joy.

Sunday and Monday, the 20th—21st of July 1958

CCXLIV (90)

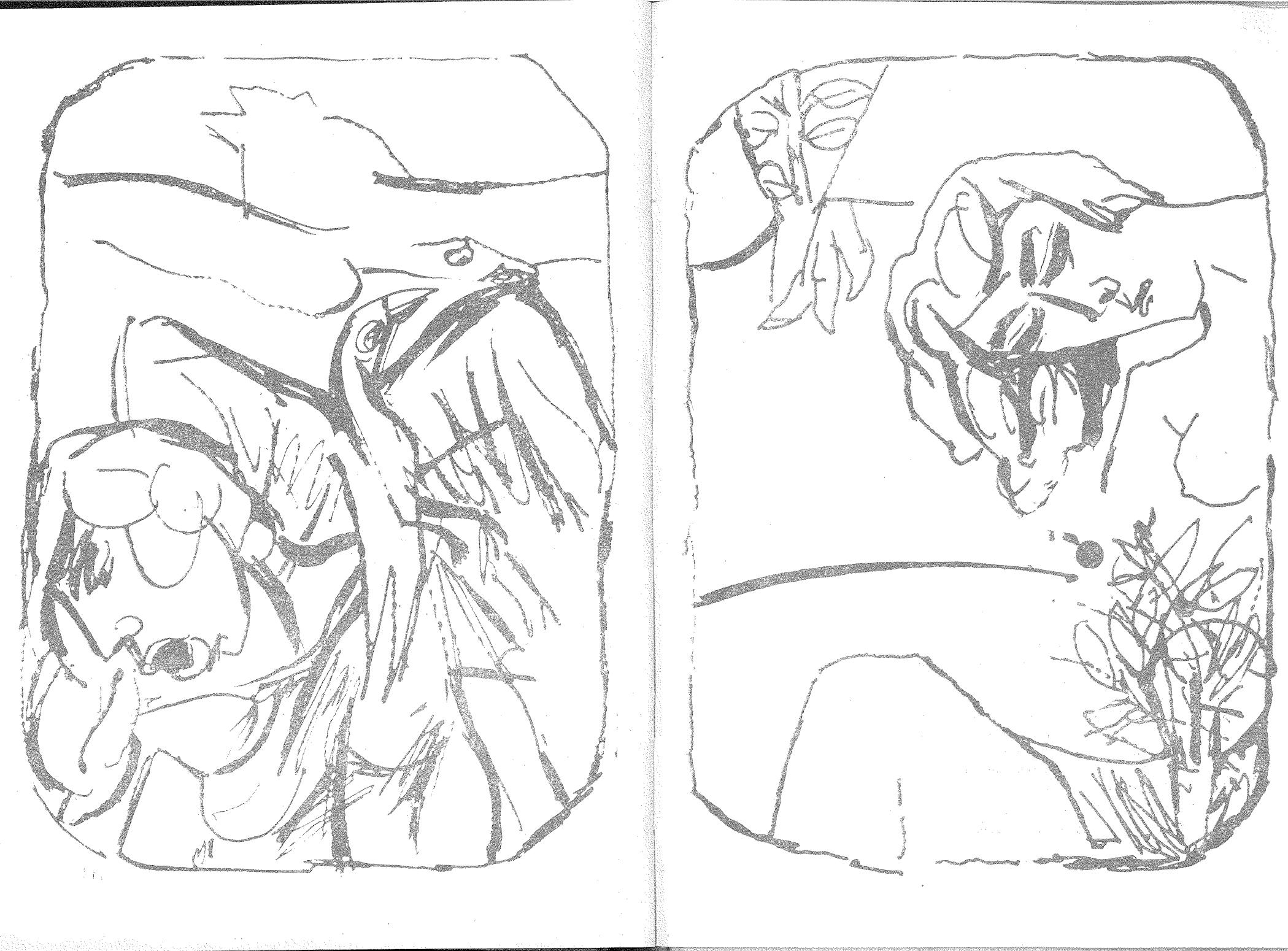
Stric oare faimei tale? Îngăduie să-ți spun,
Oceanule de geniu ce-neci chiar și uitarea.
Cine-ar putea, cu atîta mai mult un biet nebun,
Să în ce chip pe lume, să pîngărească marea?
Ti-am bîntuit viața, eu, bădăranul Will:
Nu am putut ajunge năprasnică-ți mărire!
Am cutezat atuncea, îngenuncheat umil,
Să te cobor... jos... pînă-n adîncă mea smerire...
De-am tălmăcit cu umbre lumina ta regească,
De lacrimi, ca și ochii, mi-s visurile ude.
Te-am îngînat ca pruncul ce-nvață să vorbească
Si-n rîvna-i scîlciază cuvintele ce-aude...
Dar tu ești soare veșnic: o clipă poți ierta
Să fiu o biată gîză jucînd în raza ta.

CCXLIV (90)

So, do I spoil thy fame? Why, let me say,
Ocean of wit who drown'st all memory,
Who could, so much the more a fool astray
And in whichever way, defile the sea?
I've haunted through thy life, I, churlish Will,
And could not with thy fiery greatness keep!
Then did I dare, while humbly I did kneel,
To bring thee low... down to my meekness deep.
If I by shades thy kingly light translated,
Just like my eyes, my dreams are wet with tears.
I mimicked thee: child who learns speech, elated,
And in his zeal distorts the words he hears.
Yet, timeless sun, allow me that I stay
A wretched bug that's basking in thy ray.

Sunday and Monday, the 20th—21st of July 1958

Duminică și luni, 20—21 iulie 1958

CUPRINS

Cuvînt înainte de Sever Trifu / 6

- CLV (*Nu-mi cerceta obîrșia, ci ține-n seamă soiul,*) / 18
CLVI (*Iubirea mea e trează ca un priveghi de arme,*) / 20
CLVII (*Te miri că nu-mi scot gheara să-mi sfîșii bîrfitorii?*) / 22
CLVIII (*Din clarul miez al vîrstei rîd tinereții tale,*) / 24
CLIX (*A cîta oară zorii mă prind fără de somn?*) / 26
CLX (*La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie...)* / 28
CLXI (*Dintre atîtea chinuri, venite-asupră-mi hoarde,*) / 30
CLXII (*Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o cetate*) / 32
CLXIII (*Din spulberul iubirii atît doar mai pot strînge,*) / 34
CLXIV (*Perechea este felul, porunca sacră-a firii:*) / 36
CLXV (*Iubita mea, ai suflet adinc întortocheat*) / 38
CLXVI (*Eu, ce trăiesc tot timpul printre semnificații,*) / 40
CLXVII (*Pe noi prietenia nu ne mai încăpu...*) / 42
CLXVIII (*Ne bate primăvara în inimi! ... Să-i deschidem:*) / 44
CLXIX (*Coborâră iarna... Ursă tot mai adînc se pleacă,*) / 46
CLXX (*Sămînța nemuririi, iubite, e cuvîntul,*) / 48
CLXXI (*Iubirea pentru tine-mi veni nu ca un fur,*) / 50
CLXXII (*Să n-asculți ponegrirea, nici clevetiri multime*) / 54
CLXXIII (*Te mistuie iubirea? Credeai că-i o păpușă,*) / 56
CLXXIV (*Îmi spui zaraf? Schimb versuri pe-o dragoste de aur?*) / 58
CLXXV (*Să fie dar Iubirea o mască a Durerii?*) / 60
CLXXVI (*Cu chipul tău pe masă, trudesc să mă inspir...)* / 62
CLXXVII (*Mereu îmi vine-n minte un cîntec țărănesc...*) / 64
CLXXVIII (*Spun unii de un ostrov vrăjît, pe mări, depare...)* / 66
CLXXIX (*Nu! Gloria iubirii nu este îmbuibarea,*) / 68
CLXXX (*S-a străduit natura ca omul să nu-i scape:*) / 70
CLXXXI (*Oricit de drăgăstoasă și-e исcusita limbă,*) / 72
CLXXXII (*Eu n-am fost niciodată ucenic:*) / 74
CLXXXIII (*Mereu cerșim vieții ani mulți, aşa-n neștiere,*) / 76
CLXXXIV (*Tu știi ce lung și aprig luptai ca să te capăt,*) / 78
CLXXXV (*Nu mai hulesc, iubite, această tristă țară,*) / 80

CONTENTS

Foreword by Sever Trifu / 7

- CLV (*Delve not my lineage, but heed my race,*) / 19
CLVI (*Wake as a vigil armed my love doth keep,*) / 21
CLVII (*That I should claw my slanderers, dost claim?*) / 23
CLVIII (*From clear mid-age onto thy youth I smile,*) / 25
CLIX (*Which of so many sleepless dawns I see?*) / 27
CLX (*What good are now wit, fame of fantasy...)* / 29
CLXI (*Of countless torments come onto me hordes,*) / 31
CLXII (*I build my sonnet like a fortress, high,*) / 33
CLXIII (*From shattered love as much is left to me,*) / 35
CLXIV (*The couple is the aim, nature's saint urge:*) / 37
CLXV (*My love, thy soul is intricate and deep*) / 39
CLXVI (*Living within the realm of meanings, I*) / 41
CLXVII (*To us mere friendship was too narrow, then...)* / 43
CLXVIII (*Spring's knocking at our hearts!... Let's open gates:*) / 45
CLXIX (*Winter descends... The Bear sinks lower 'neath,*) / 47
CLXX (*The seed of timelessness, my love, 's the word.*) / 49
CLXXI (*Not like a thief hath come my love for you,*) / 51
CLXXXII (*Don't lend thy ear to slander and backbite*) / 55
CLXXXIII (*Love tortures thee? Thou thoughtst a doll for fun*) / 57
CLXXXIV (*Usurer callst me? Verse for love I pay?*) / 59
CLXXXV (*Should Love be nothing but a mask of Pain?*) / 61
CLXXXVI (*Thy face in front of me, I strive to write,*) / 63
CLXXXVII (*A folk song keeps on ringing in my ear,*) / 65
CLXXXVIII (*Some say afar a magic isle to be*) / 67
CLXXXIX (*Love's glory's not engorgement, not by far,*) / 69
CLXXX (*Nature hath striven to keep man her slave:*) / 71
CLXXXI (*However sweet thy skilful tongue may be,*) / 73
CLXXXII (*I've never been a prentice in my art,*) / 75
CLXXXIII (*We always beg from life years without end,*) / 77
CLXXXIV (*Thou knowst how long and hard I fought for thee,*) / 79
CLXXXV (*No longer do I, love, this sad land curse,*) / 81

CLXXXVI (*Urîi perfecțiunea de cum te-am cunoscut,*) / 82
 CLXXXVII (*Eu nu-mi ador în tine iubirea mea râsfrină,*) / 84
 CLXXXVIII (*Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte,*) / 86
 CLXXXIX (*Nu m-au tirît spre tine nici stearpa desfrînare,*) / 88
 CXC (*Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu,*) / 90
 CXCI (*Am azvîrlit cu dreapta ale Ursitei zaruri*) / 92
 CXCII (*Mi-a-mbâtrinit iubirea și gloria-i pe moarte,*) / 94
 CXCIII (*Așa cum zilnic hrana o măruntim în gură*) / 96
 CXCIV (*Eu nu cred bucuria ce-mi trimisești, capcană,*) / 98
 CXCV (*Tu mi-ai cules, iubite, pentru eternitate*) / 100
 CXCVI (*Alungă vicleșugul și nu da crez poveții*) / 102
 CXCVII (*Nu-ți cer deloc credință, mi-e de ajuns iubirea,*) / 104
 CXCVIII (*Îți altoisești firea pe gloria și trufie,*) / 105
 CXCIX (*Dominîță a grădinii cu merele de aur,*) / 108
 CC (*Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea,*) / 112
 CCI (*Iubirea-i neclintită? Îți schimbi numai iubiții?*) / 114
 CCII (*Iubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spațiu:*) / 116
 CCIII (*Ne-nvâluia misterul unei iubiri de zei*) / 118
 CCIV (*Mi-a trebuit întreaga văpăie-a poeziei*) / 120
 CCV (*Știi și-o voiesc: aceasta mi-e ultima viață...*) / 122
 CCVI (*Te-ncununam cu gînduri de slavă și mister,*) / 124
 CCVII (*Că m-ai trădat tot timpul nu-ți socotesc o vină.*) / 126
 CCVIII (*Să nu crezi că iubirea e numai vicleșuguri,*) / 128
 CCIX (*Eu nu-ți cer fericire, această toropeală*) / 130
 CCX (*Mă-mbii doar cu o cupă de dragoste? Eu cer*) / 132
 CCXI (*Nu mai cunoști această licoare cristalină?*) / 134
 CCXII (*Iar îți citeșc râvașul, nu-ndeajuns de lung:*) / 136
 CCXIII (*Vrei să te smulgi din mine? Smulgindu-mi ochii poate...*) / 138
 CCXIV (*De ce numai pe tine tu însuți te iubești?*) / 140
 CCXV (*Tu îți vinezi iubiții tot ca pe cerbi, din goană,*) / 144
 CCXVI (*Tu ai numai ureche de-ți trebuie cuvinte?*) / 146
 CCXVII (*Iubirea este geniu: cum poți să-pui în frîu,*) / 148
 CCXVIII (*Îți scriu sonete... rîvnă pitică și deșartă,*) / 150
 CCXIX (*Cum dragostea de tine mă vrea pe veci sonor,*) / 152
 CCXX (*Am scris iubire? Iartă... citește: adorare...*) / 154
 CCXXI (*Cătînd să te-nnegreaseă, o clică birfitoare*) / 156
 CCXXII (*Iubirea ta, știi bine, e numai o minciună,*) / 158
 CCXXIII (*Acum pricep, nobelea-i o dulce putrejune:*) / 160
 CCXXIV (*Tot timpul disperarea mie mi-a fost lumină...*) / 162
 CCXXV (*Vei ști și tu că plinsul adesea e o rouă*) / 164
 CCXXVI (*E drept că nu-ți adaug nimic: ba, dimpotrivă,*) / 166
 CCXXVII (*Ce nu-ți scornesc dușmanii cu negre guri flecare!*) / 168

CLXXXVI (*I loathed perfection when I thee beheld,*) / 83
 CLXXXVII (*I do not love my own love's face in thee,*) / 85
 CLXXXVIII (*I watch the night fall, like a hint at death,*) / 87
 CLXXXIX (*Not barren lust did drive me to thee nigh,*) / 89
 CXC (*Too weak was I to hold thee all for me,*) / 91
 CXCI (*I threw the dice of fate with my right hand*) / 93
 CXCII (*Is my love old, my glory fading dead,*) / 95
 CXCIII (*Like we crumb up our food each day, the same*) / 97
 CXCIV (*The joy thou'st sent to trap me can't be real,*) / 99
 CXCV (*Thou'st harvested, my love, from me, for aye,*) / 101
 CXCVI (*Reject all cunning, don't believe one should*) / 103
 CXCVII (*No faith I ask for, thy sole love will do*) / 105
 CXCVIII (*On pride and fame thy self thou didst engraft,*) / 107
 CXCIX (*Queen of the golden apple-garden, dost*) / 109
 CC (*That jealousy would ruin love, I thought,*) / 113
 CCI (*Thy love won't change? Only thy lovers do?*) / 115
 CCII (*My love in time and thine in space extend:*) / 117
 CCIII (*We knew the mysteries of gods' love, who*) / 119
 CCIV (*I needed all the flame of poetry*) / 121
 CCV (*I know and want it; my last life is this...*) / 123
 CCVI (*With thoughts of fame and mystery I crowned thee,*) / 125
 CCVII (*Thy constant treason, love, I will not blame,*) / 127
 CCVIII (*Don't think that love is wrought of cunning, nay,*) / 129
 CCIX (*Not bliss, this torpour, do I ask from thee,*) / 131
 CCX (*One cup of love thou offer'st? I demand*) / 133
 CCXI (*This liquor crystal-clear dost no more know?*) / 135
 CCXII (*Thy lines, not long enough, I read anew,*) / 137
 CCXIII (*Will'st thou tear 'way? Tearing my eyes, maybe...*) / 139
 CCXIV (*Why dost love only on thyself impart?*) / 141
 CCXV (*Like stags hunt'st down thy lovers, on the run,*) / 145
 CCXVI (*Hast thou but ear that thou need'st words? Feel'st thou*) / 147
 CCXVII (*Love's genius: how could it bridled be*) / 149
 CCXVIII (*I write thee sonnets... pigmy strife in vain,*) / 151
 CCXIX (*Since thy love wants me to its sound to yield,*) / 153
 CCXX (*I wrote love? Pardon... read it: adoration...*) / 155
 CCXXI (*A pack of slanderers, to blacken thee,*) / 157
 CCXXII (*Thy love, I know, is nothing but a lie,*) / 159
 CCXXIII (*I see, nobility's but sweet decay:*) / 161
 CCXXIV (*Despair hath always been my only light...*) / 163
 CCXXV (*Thou, too, shalt know that crying is a dew*) / 165
 CCXXVI (*'Tis true, I add thee nought: more, I abuse:*) / 167
 CCXXVII (*What don't thy foes' black mouths invent on you!*) / 169

CCXXVIII (*Nimica nu atinge iubirea mea curată.*) / 170
CCXXIX (*Nu-ți spun nici un adio: cum n-ai mai exista...)* / 172
CCXXX (*Mă mir că sănătatea tot pur, ca o oglindă*) / 174
CCXXXI (*Mai legăna tristețea doar pieptul ca o boare*) / 176
CCXXXII (*Tu nu ești în iubire decât un trîntor, care,*) / 180
CCXXXIII (*Ne imbinăm cu atâta deosebire... și știm pe*) / 182
CCXXXIV (*Nu trîmbițele slavei și-a dragostei cimbale,*) / 184
CCXXXV (*Mă lupt să scap iubirea de pătimâșul trup.*) / 186
CCXXXVI (*De mult eu simt în tine o rece deșărtare:*) / 188
CCXXXVII (*Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii*) / 190
CCXXXVIII (*Cu nobila Virtute nu ne culcăm... fugim:*) / 192
CCXXXIX (*Bem pin'la fund paharul... În drojdia iubirii*) / 194
CCXL (*Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire:*) / 196
CCXLI (*Cind n-o mai fi nici urmă din noi în amintiri,*) / 198
CCXLII (*Surid? Obișnuință... Cred că putea chiar ride:*) / 200
CCXLIII (*Îmi scînteiază-n mină azi iarăși stinsa pană*) / 202
CCXLIV (*Stric sare faimăi tale? Îngăduie să-ți spun.*) / 204

CCXXVIII (*Nothing can touch my purest love. In vain*) / 171
CCXXIX (*I bid thee no adieu: like thou wer'st not...)* / 173
CCXXX (*I wonder how, pure like a glass I've kept*) / 175
CCXXXI (*Sole sadness made the breast wave, like a breeze,*) / 177
CCXXXII (*In love thou'rt nothing but an idle drone,*) / 181
CCXXXIII (*We're bound with so much difference... and aware*) / 183
CCXXXIV (*Not trumps of fame, love dulcimers I feign,*) / 185
CCXXXV (*To set love free from ardent flesh I fight,*) / 187
CCXXXVI (*For long I've felt a chilling void in thee:*) / 189
CCXXXVII (*Never have I put make-up on my love,*) / 191
CCXXXVIII (*With noble Virtue we don't lie... but flee:*) / 193
CCXXXIX (*We drain the glass... Love's dregs hold, secretly,*) / 195
CCXL (*To soothe my pain, to other pains I'm turning:*) / 197
CCXLI (*When memory no trace of us doth keep,*) / 199
CCXLII (*I smile? A habit... I could laugh instead:*) / 201
CCXLIII (*The dead pen in my hand now sparkles deep*) / 203
CCXLIV (*So, do I spoil thy fame? Why, let me say,*) / 205

Lector: VIRGIL BULAT
Technoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apărut: 1990. Bum de tipar: 26.06.1990. Comanda nr. 3115.
Col de tipar 13,5. Hrtic; velină 70 g/mp. Format: 61×86/16.

Tiparul executat sub comanda nr. 33.
la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca
B-dul 22 decembrie nr. 146
România

24
2 TL

26 LEI

Editor: VIRGIL BULAT
Copy Editor: CONSTANTIN RUSU

Ready for printing was given on the 26th of June 1990. The volume,
containing 13-5 printed sheets, was imprinted in the format 61×86/16
on vellum paper of 70 grams, with linotype.

Printing Press
to Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca
B-dul 22 Decembrie nr. 146
Romania

24
2 TL

26 LEI